

„Tēvas Caffarel – santuokos pranašas“

(tekstu ištraukos)

TURINYS

1. Pristatymas	3
2. Pirmasis susitikimas „Kristus – mūsų gyvenimo centras“	4
3. Antrasis susitikimas „Mūsų gyvenimo centre – vidinė malda-ypatinga susitikimo su Kristumi vieta	7
4. Trečiasis susitikimas „Santuoka – sandoros sakramentas“	11
5. Ketvirtasis susitikimas „Santuokinis dvasingumas“	15
6. Penktasis susitikimas „Kristaus vardu susitinki Šventumo kelionei“	18
7. Šeštasis susitikimas „Krikščioniško gyvenimo reiklumas“	21
8. Septintasis susitikimas :Kaip apaštalai – atviri pasaulio tvirtovei“	24
9. Aštuntasis susitikimas „Mergelės Marijos globojami“	27
10. Pabaiga „Tėvas Caffarel – Mūsų laikų pranašas“	30
11. Malda „O, Esantysis“	32

1. PRISTATYMAS

Kaip gimė noras perduoti šį tėvo Caffarel tekstų rinkinį viso pasaulio Dievo Motinos komandoms?

Mūsų laikmečiui taip reikia žmonių, gebančių siekti Dievo Meilės nenuvertinant Meilės žmogui. Juk tėvas Caffarel tikėjo žmogiška meile, ypač vyro ir moters tarpusavio meile, joje regėjo Dievo Meilės atspindį.

Mūsų laikmečiui būtina suprasti, kad galime pasiekti šventumą autentiškoje gyvenimo kasdienybėje. Tėvas Caffarel yra šių dienų pranašas ne vien todėl, kad turėjo išskirtinių patirčių, bet ir mokėjo susieti tikėjimo įkvėptus pasirinkimus, žodžių ir veiksmų paprastumą kasdienybėje taip, kad jie pasiektų žmonių širdis.

Mūsų laikmečiui reikia ne tik mokytojų, bet ir tikėjimo liudytojų. Tėvas Caffarel buvo ne tik teologas, bet ir maldos mokytojas, pats giliai panirdamas į maldą. Jis mokė mylėti, pats stipriai mylėdamas.

Šiais tekstais, atrinktais iš jo gausių raštų, norime ne tik jums pristatyti tėvą Caffarel kaip Dievo Motinos komandų judėjimo įkūrėją, bet ir supažindinti su šiuo žmogumi – Henri Caffarel, kuris gyveno visuomet atsigręžęs į Dievą, niekuomet nenusisukdamas nuo žmonių.

Jis pilnai išgyveno savo kunigišką pašaukimą keliaudamas drauge su tais žmonėmis, kurie pašaukti santuokai. Gyvendamas kunigo pašaukimu jis tikėjo sakramentinės meilės tarp vyro ir moters jėga. Pašventė jai savo gyvenimą. Jis yra mūsų tarpe per daugybę porų bei kunigų, kurie šiandieną sudaro Dievo Motinos komandų judėjimą.

Šiuos tekstus parašė Dievo tarnas. Tepadedą jie jūsų mąstymui ir maldai – poroje ar komandoje. Teaugina jie troškimą dar geriau pažinti tėvo Caffarel nuveiktus darbus.

Carlo ir Maria-Carla Volpini, 2009 sausis

2. PIRMASIS SUSITIKIMAS „KRISTUS – MŪSŲ GYVENIMO CENTRAS“

„Nebe aš gyvenu, bet Kristus manyje.“

2.1. Meditacija

„Aš įstatymu numiriau įstatymui, kad gyvenčiau Dievui. Esu nukryžiuotas kartu su Kristumi. Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane“ (Gal 2, 19-20).

2.2. Įvadas

Tėvo Caffarel pašaukimas gimė susitikimo metu. Susitikimo su Kristumi metu. Jis buvo toks stiprus, kad perkeitė visą jo gyvenimą. Po tokio susitikimo viskas iš karto tampa kitaip. Kristus yra tėvo Caffarel gyvenimo centre, jame vyksta Kristaus gyvenimo priėmimas į savo gyvenimą. Tėvas Caffarel nori kiekvienam perduoti, kaip svarbu priimti Kristų savyje, nes Jis yra viso krikščioniškojo gyvenimo pamatas. Tai jo kunigiško pašaukimo ir apaštališkos žinios šaltinis. Tėvo Caffarel gyvenime ši žinia sklinda per visišką atsidavimą bei tvirtumą, nuolat ieškant (šis žodis dažnas jo raštuose) Kristaus, klausantis Jo Žodžio.

Norint pasiekti Meilės pilnatvę To, kuris yra Meilė žmogui, būtina trokšti Dievo, visur Jo ieškoti. Tėvas Caffarel, gyvenantis šia Kristaus meile, drąsiai nepaliauja rodyti mūsų vangumą, entuziazmo trūkumą sekant krikščioniškuoju idealu. Jis nuolat primena, kaip būtina kalbėtis su Dievu žodine ir vidine malda, kasdien maitintis Jo Žodžiu, Evangelija, šventaisiais raštais – tik tokia kaina galime gyventi evangeliniais idealais be išlygų.

2.3. Pasirinkti tekstai

JEI KRISTUS GYVENA MUMYSE, JIS MELDŽIASI MUMYSE. Kristui gyventi, reiškia melstis. Junkitės prie Jo, siekite Jo maldos, padarykite ją sava. Arba kitaip tariant (kadangi mano paminėti žodžiai per daug sureikšmina jūsų pastangas), leiskite maldai jus pasiekti, apimti ir vesti pas Tėvą. Nepažadu, kad tai pajusite, tik prašau, kad tiesiog tikėtumėte ir maldos metu atnaujintumėte atsidavimą ir priklausymą Jam. Užleiskite Jam vietą. Malda persmelks visą jūsų būtybę, kiekvieną ląstelę, kaip ugnis įsismelkia į medžio daleles ir jis užsiliepsnoja.

Melstis – tai išgirsti Kristaus prašymą: „Perduok man savo protą, širdį, visą save, tai, kas tavyje gali tapti malda, kad galėčiau šią maldą tavyje paversti šlove Tėvui. Ar ne tam atėjau, kad uždegčiau žemėje ugnį, kuri galėtų persiduoti vienas kitam, ir visus miško medžius paverstų deglais? Ši ugnis yra mano malda. Priimk šią ugnį.“

Kristus gyvena tik ką pakrikštytame žmoguje lygiai taip pat kaip ir didžiuosiuose mistikuose. Bet jo gyvenimas viename ir kitame yra skirtingose stadijose. Naujai krikštytojo sieloje jau gyvena Kristaus malda, bet ji tenai yra kaip sėkla, kaip kibirkštis. Gyvenimo tėkmėje, žinoma, priklausomai ir nuo mūsų bendradarbiavimo, ji stiprėja kol apima visą mūsų būtybę.

Bendradarbiavimas pirmiausia reiškiasi mūsų giliu troškimu jungtis į Kristaus maldą mummyse. Atkreipkite dėmesį, kokią didelę prasmę teikiu žodžiui „jungtis“: tai nėra koks pusėtinas apsisprendimas, ištartas vienu lūpų kampučiu, bet visiškas atsidavimas, kaip kad medis leidžiasi apimamas liepsnos. Taip pat bendradarbiaujame, kai ieškome protu suvokti iš ko susideda Kristaus malda mummyse - garbinimas, dėkojimas, aukojimas, užtarimas. Tuomet daug geriau šias dalis apjungiame. Jei klausiate manęs, apmąstymo temų, nieko geresnio nežinau.

L'Anneau d'or; 1967 gegužė-birželis

SVARBIAUSIA IEŠKOTI KRISTAUS. Deja, žodžiai „nusidėvi“. Bijau, kad pasakymas „ieškoti Kristaus“ jumyse sukeltų silpną aidą.

Štai keli tekstai (juos vadina šventojo Pauliaus šauksmais), kurie jums parodys, ką reiškia ieškoti Kristaus ir jį suradus, Jam priklausyti.

Šventasis Paulius apimtas meilės sako: „Kristaus meilė valdo mus“ (2 Kor 5, 14). „Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ar vargas? ar priespauda? ar persekiojimas? ar badas? ar nuogumas? ar pavojus? ar kalavijas? (...) Tačiau visa mes lengvai nugalime dėlei to, kuris mus pamilo“ (Rom 8, 35-37).

Kaip ir mes visi, šventasis Paulius turi rinktis, ar patikti žmonėms, ar patikti Dievui. Jis pasirinkęs: „Norėdamas patikti žmonėms, nebebūčiau Kristaus tarnas“ (Gal 1, 10). „Mes kvaili dėl Kristaus (...)“ (1 Kor 4, 10).

Kristus yra jo gyvenimo ašis, tačiau nedvejodamas jis paaukoja iš Jo artumo patiriamus džiaugsmus ir eina pas brolius, kad ir jie galėtų priklausyti Kristui: „Mane traukia ir viena, ir antra, nors verčiau man mirti ir būti su Kristumi, nes tai visų geriausia. O mano pasilikimas kūne reikalingesnis jums“ (Fil 1, 23-24).

Paulius patiria daug kančios ir nerimo valandų. „Dėl šios priežasties aš ir kenčiu tuos vargus, bet nesigėdiju, nes žinau, kuo įtikėjau (...)“ (2 Tim 1, 12). Ar jaučiate, kiek daug herojiškos drąsos ir švelnios meilės šiuose jo žodžiuose? Jo gyvenimas tam ir skirtas. Jis bus ištikimas iki kankinystės: „Jis gi turi karaliauti“ (1 Kor 15, 25).

Mes taip toli nuo tokios šventumo laikysenos, bet svarbiausia čia yra žinoti, ar mes norime – taip ar ne – būti valdomi tokios ryjančios ugnies.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1948 lapkritis

KAS IŠ TIESŲ YRA TIKĖJIMAS? Štai vienas geriausių apibrėžimų: „Dalyvavimas Dievo pažinime“. Dar pridėsime – Jo pažinime apie visa, kas egzistuoja. Būtent apie šį bruožą noriu su jumis pasidalinti prieš kviesdamas paklausti apie savo tikėjimą.

Ar jūs žvelgiate Dievo žvilgsniu į visus dalykus? Ar ir jūs laikote gėriu tai, ką Jis laiko gėriu, o blogiu tai, ką Jis laiko blogiu? Nesustosiu prie šios temos, nors būtų galima ilgai apie ją kalbėti. Mano tikslas šiandieną yra jums užduoti klausimą: „Ar mano vidinis žvilgsnis moka matyti visur esantį, veikiantį ir visa pašventinantį Dievą? Ar jis mato visų mane supančių gyvų būtybių ir įvykių dieviškąjį lygmenį?“ Paaškinsiu pavyzdžiais: ar žvelgiate Kristaus žvilgsniu į autobuse ar traukinyje esančią apsunkusią, pilką minią? Ar jūsų širdyje sukyla minios gailestis kaip Kristui? Ligonis, vargšas, apleista moteris, kurie prašė jūsų pagalbos, ar išgirdote juose nepakartojamą Kristaus balso šauksmą? Kai rūpinatės savo kūdikiu ar regite šventąją Trejybę jo sieloje? Pasakojama, kad Origenas naktį tyliai prisiartindavo prie savo miegančio sūnaus ir pabučiuodavo vaiko krūtinę – savo Dievo tabernakulį... Ar įvykiuose, kurie sumaišo jūsų planus, regite Dievo ranką, kaip mėgdavo sakyti šventieji tėvai? Prisiminkime Paskalio žodžius: „Jei Dievas mums siunčia mokytojų, kaip svarbu jiems iš visos širdies paklusti, kiek minčių ir įvykių būtų tada neišvengiami.“ Kai skaitote apie įvykius pasaulyje, žiaurumą ir neteisybes, ar jūsų tikėjimas patvirtina, kad Kristus juos nugalėjo, kad Jis rašo istoriją žinančia ranka, kad Jo nepraeinanti Meilė niekuomet nebus žmonių užgesinta?

Ar norėtumėte turėti tokį tikėjimo žvilgsnį ir reakciją į įvykius? Leiskite jums pasiūlyti priemonę. Jūs apsisprendžiate, kad nuo šiandien, nuo ryto ligi vakaro jūs mokysitės matyti visa, kas

gyva, visus įvykius tikėjimo akimis. Pradėsite kiekvieną dieną šia pranašo Ezekielio įkvėpta malda: „Viešpatie, įdėk savo akis į mano širdį.“ Užtikrinu, kad jūsų dienos bus kitokios.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1956 gruodis

2.4. Liudijimas

Mus tėvo Caffarel mokymas palietė 2000 metais, kuomet gavome dovaną iš draugų – J. Allemand knygą „Henri Caffarel – Dievo pagautas vyras“. Ją skaitydami mes jautėmės vis artimesni šiam nuostabiam žmogui, kuris paaukojo savo gyvenimą tarnaudamas Dievui ir žmonėms. Supratome, kaip svarbu gyventi Maldos gyvenimą.

Malda mums tapo asmeninio susitikimo su Dievu vieta, laikas, kuomet mes leisdavome Jam kalbėti. Tėvas Caffarel mūsų prašo kasdieną skirti dešimt ar penkiolika minučių tylos (Komandų taisyklėse). Jis pats skirdavo kasmet du mėnesius laiko būti su Viešpačiu. Taip jis prisipildydavo jėgų pastoracinėms veikloms. Jis nesitenkino vien tik žodžiais, bet pats jais gyveno ir kitiems perduodavo.

Skaitydami tėvo Caffarel raštus, dar geriau suvokėme, ką reiškia Malda krikščionio gyvenime. Vis dėlto jautėme, kiek dar daug „triukšmo“ pasauliečių gyvenime. Didžiąją laiko dalį mes praleidžiame ieškodami laimės sau ir tiems, kuriuos mylime. Bandome tai daryti savo būdu. Nesuprantame, kad mūsų laimė slypi šioje tiesoje - Dievas myli kiekvieną iš mūsų asmeniškai ir kiekvienam turi planą šiame gyvenime. Jeigu gebėtume tą planą atrasti, būtume ir patys laimingi ir kitus padarytume laimingais. Malda yra tinkama ir geriausia priemonė pasiekti šį atradimą.

Svarbiausia žinia, kurią atpažinome tėvo Caffarel dėka - jei mes gyvename veikliai, svarbu sustoti kelyje, kad galėtume atnaujinti jėgas ir veikti geriau ir daugiau. Labai svarbu pailsėti mylinčio Tėvo rankose, kad patirtume džiaugsmą ir taiką. Tėvas Caffarel tai vadina „vidine malda“. Ji prasideda susikaupimu, švelnaus mūsų Viešpaties artumo patyrimu. Mūsų sielos gelmėje yra tikras žinojimas, kad MEILĖ – didžiosiomis raidėmis - kuri yra Dievas mumyse, yra čia, kad ji mus ragina gyventi toliau ir perduoti žinią nepaisant visų pasaulio prieštaravimų. Jei mes iš tiesų būname su Dievu, mūsų gyvenimas visiškai pasikeičia ir neįmanoma Jo neperduoti kitiems.

Mes, vyrai, turime išmokti tylos, kad leistume „Dievui kalbėti per mus“. Tuomet galėsime gyventi visai kitokiame pasaulyje.

Marie ir Augustin Fragueiro (END Argentina)

***Tu, kuris esi pas save mano širdies gelmėje,
leisk man prisijungti prie Tavęs savo širdies gelmėje.***

3. ANTRASIS SUSITIKIMAS „MŪSŲ GYVENIMO CENTRE – VIDINĖ MALDA – YPATINGA SUSITIKIMO SU KRISTUMI VIETA“

„Juk maitintis yra gyvybiškai svarbu, taip pat ir melstis yra gyvybiškai svarbu.“

3.1. Meditacija

„Kai meldžiatės, nebūkite tokie, kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis stovėdami sinagogose ir aikštėse, kad būtų žmonių matomi. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė užmokestį. Kai tu panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis savo Tėvui, esančiam slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins. Meldamiesi nedaugiažodžiaukite kaip pagony; jie tariasi būsią išklaudyti dėl žodžių gausumo. Nedarykite taip kaip jie. Jums dar neprašius, jūsų Tėvas žino, ko jums reikia“ (Mt 6, 5-8).

3.2. Įvadas

Tėvui Caffarel malda, ypač vidinė malda, yra ypatinga vieta susitikti Kristų. Jis ne tik kasdienybėje buvo Dievo artumoje, bet ir nepaliovė mokęs kitus kaip melstis bei dalinęsis, ką patiria maldoje. Jo pedagogika įkvepia dėti maldą į kiekvieno žmogaus gyvenimo centrą. Tai matyti daugelyje jo raštų: laiškuose komandoms ir mėnraštyje Aukso žiedas (l'Anneau d'Or), taip pat vidinei maldai skirtuose laiškuose. Ypatingai antrojoje jo gyvenimo pusėje išsiskleidžia veikliesiems pasauliečiams skirtas liudijimas. Trusiur (Troussure) namai tapo tarptautiniu maldos centru, kuriame jis vesdavo maldai skirtas susitikimų savaites, organizavo kursus, mokymų vakarus. Tėvas Caffarel įkūrė Užtarėjų judėjimą. Jis paisė ir naujų charizmatinių maldos būdų, kurie iškilo Bažnyčioje. Tuo laiku gimė kelios knygos, paremtos jo dvasinio vadovavimo patirtimi. Tėvas Caffarel buvo reiklus savo maldos gyvenimui. Jis troško ir stengėsi, kad taip būtų kiekvieno žmogaus gyvenime.

3.3. Pasirinkti tekstai

MIEGAS, DARBAS, VALGIS... MALDA... Pažvelkime į šią seką. Diena susideda iš 96 valandos ketvirčių. Pradėkite iš kairės pusės skaičiuoti valandas, kurias skiriate miegui ir braukite brūkšnį vertikaliai. Tada paskaičiuokite valandas, skiriamas darbui – profesiniam ir buitiniam, ir vėl braukite brūkšnį. Tada – valgiui, transportui, laikraščių skaitymui ir t.t... Galiausiai dešinėje pusėje laikas, skirtas maldai. Tuomet palyginkite skiltis!

Turbūt pagalvojote: “Toks skaičiavimas labai apgaulingas. Juk sugretiname tikrovės dalis, kurios visai nepanašios. Malda nėra laiko klausimas. Kaip ir meilė – jei praleidžiu kasdien dešimt valandų darbe ir nebedaug laiko skiriu bendravimui su žmona ir vaikais, nereiškia, kad jų nemyliu arba juos myliu mažiau nei savo darbo vietą. Meilė nėra laiko klausimas!”

Dėmesio! Kaip dažnai sutuoktinių ar tėvų tarpusavio meilė sušlubuoja, nes nesirūpiname ją maitinti ir gilinti. Mūsų žmogiška meilė reikalauja susitikimų, pokalbių, akimirkų kuomet esame širdis į širdį. Tai gyvybiškai svarbu.

Taip ir Dievo meilė. Sieloje, kuri nesirūpina ją kasdien maitinti susitikimo, pokalbio, artumo su Viešpačiu akimirkomis – tai yra malda, meilė menksta. Tai ne mažiau svarbu.

Mane nepalaužia stebinę tie, kurie sako: „Kur man rasti to laiko maldai?..“ Arba jie nesuprato, kokia esminga tikinčio žmogaus gyvenimo dalis yra malda, arba jų mąstymas pakitęs, panašiai, kaip didelės šeimos mama, kenčianti nuo stiprios anemijos, taria gydytojui: „Kaip jūs išsivaizduojate, kur man rasti laiko pavalgyti su aštuoniais vaikais, kai reikia ruošti mišinukus, prausti, padėti ruošti pamokas didesniems...?“

Svarbiausia yra suvokti, ar valgyti yra gyvybiškai svarbu. Ir suvokti, ar melstis yra gyvybiškai svarbu.

Galiausiai tai galbūt ir mūsų, kunigų, klaida, jeigu krikščionys netiki maldos galia – ar pakankamai juos perspėjame apie dvasinį išsekimą, kuris jų laukia? Kai jie ateina išpažinti apsileidimus, puikybę, netyrumus – vietoj to, kad ragintume juos vėl stengtis neatkristi į tas nuodėmes, ar atkreipiame jų dėmesį į jų priežastį – dvasinio atsparumo netekimą, kuri juos padaro labai pažeidžiamus? Ar jiems rekomenduojame tą vienintelį dalyką, galintį išsaugoti jų dvasinį gyvybingumą bei padėti atsispirti grėsmėms iš vidaus ir iš išorės – malda?

Po dvidešimties metų tarnystės galiu drąsiai teigti, kad krikščionis, kuris kasdieną neskiria 10-15 min (96 –oji dienos dalelė) vidinei maldai ar mąstymui liks infantilus arba jo dvasios gyvenimas visiškai sunyks. Jis pažins galias krizes, iš kurių nebeįsis pergalingas arba labai ilgai jose pasiliks.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1952 lapkritis

PRAĖJUS 36 KUNIGYSTĖS METAMS, esu vis labiau įsitikinęs, kad neįsisąmonintas maldos svarbumas ir atvedė daugybę krikščionių į psichines ir moralines ligas. Jie gyvena pilni nerimo, depresuoja arba elgiasi hyperaktyviai. Kiek šeimų negali gyventi santarvėje, harmonijoje, vienybėje, džiaugsme, kurio tikėjosi! Krikščionybė taip giliai suskilusi ir minties, ir veikimo lygmenyje. Kai asmenys arba visuomenės nebesiremia Dievu per malda, jos tampa bejėgės priešintis skaldančioms jėgoms.

Mano patirtis nepalieka abejonių, kokia svarbi malda mums visiems – pasauliečiams ir kunigams. Įsiklausykite, ne apie greitai išberiamą ryto ar vakaro malda kalbu, o apie vidinę arba mąstymo malda.

Džiaugiuosi matydamas, kaip kai kuriems per vidinę malda pavyksta įžengti į nuolatinę malda, kurios šv. Paulius Kristaus vardu ragino siekti: „(...)be paliovos melskitės! Už viską dėkokite, nes to Dievas nori iš jūsų Kristuje Jėzuje“ (1 Tes, 5, 17-18).

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1966 spalio

JUMYSE GYVENANTIS DIEVAS KALBA, bet kad jį išgirstume, turime nutilti. „Tėvas ištaria Žodį, tas Žodis yra jo Sūnus. Jis Jį taria amžinoje tyloje, ir tyloje siela Jį išgirsta“ (Šv. Kryžiaus Jonas).

Mūsų triukšmingame pasaulyje sunku nutilti. Kalbu ne tik apie fizinius garsus, bet ir visą triukšmą, kurį sukelia įvykiai, sensacijos, reklamos – mūsų laikų raganos – grėsmė, balsai nuo stogų, šnabzdėjimai ausin. Visa tai jaudina jausmus, vaizduotę, mintis, širdį, mumyse sukelia beprotišką pasiutpolkę ir trikdo malda. Vis dėlto vidinė tyła įmanoma. Turime kantriai ir švelniai praktikuoti, kad jos pasiektume. Agresyvos priemonės niekada netiko kurti taikai. O čia kaip tik kalbame apie visų mūsų gebėjimų nuraminimą, kad jie būtų Dievui prieinami, nesiblaškytų ir Jo klausytųsi. Tai yra tam tikras tylos lygmuo – susikaupimas. Dėmesingumas, pasirengimas girdėti

vidinį balsą. Klodelis rašo: „Jau daug išminčių yra sakę, kad jeigu norime girdėti, mums pakanka klausytis. Kaip tai teisinga! Betgi čia klausomės ne su klausos organais ir netgi ne parengtu protu, o visa savo esybe klausomės Esančiojo.“

Jūs vėl sakysite, kad beviltiška pasiekti vidinę tylą, tą šventą susikaupimą. Taip, vien jūsų pastangų nepakanka, reikia dieviškos malonės. Bet kaip Dievas galėtų jos neteikti? Jis taip nori, kad jūsų sieloje išivyrautų tylą ir Tėvas galėtų kalbėtis su savo vaiku. Pasitikėkite, atkakliai siekite vidinės maldos, ir Kristus nuramins bei sugražins jūsų nuklydusius gebėjimus, kaip tas piemuo, apie kurį kalba šv. Teresė Avilietė, besibaigiant dienai grodamas vamzdeliu sukviečia po pievas išsibarsčiusias savo avis.

L'Anneau d'or, 1957 rugpjūtis

NEIEŠKOKITE ŠIUOSE PUSLAPIUOSE PARUOŠTŲ RECEPTŲ, GERIAU SIEKITE DVASIOS VEDIMO. Maldai kaip ir kitoms veikloms labai svarbu gera pradžia, nes kitaip po penkių minučių nustembame, kad mes visai ne su Dievu – kūnas atėjo melstis, bet mintys toliau sprendžia reikalus.

Patariu stebėti savo judesius ir laikyseną pradėdant maldą. Padeda aiški ir tiesi laikysena, kuomet dvasia yra savęs ir Dievo akivaizdoje – gilus nusilenkimas, lėtas persižegnojimas dėmesingai jaučiant kiekvieną judesį. Būtent lėtumas ir ramybė labai padeda nutraukti skubėjimą, aktyvumo įtampą. Keletą akimirų tylos veikia kaip geras stabdis, įveda į maldos ritmą ir padeda nutraukti prieš tai vykusių veiklų inerciją. Taip pat yra gera lėtai, pusbalsiu tarti kokios nors maldos žodžius.

Įsidėmėkite, kalbu ne apie Dievo akivaizdą, bet apie čia esantį Dievą – gyvą, didį, kuris yra, jūsų laukia, jus mato, jus myli. Jis mato šią prasidedančią maldą ir jūsų prašo akiai sutikti su viskuo, ko Jis nori.

Budėkite ties savo vidine laikysena dar labiau, nei kūno. Žinokite, kad esminės laikysenos esant Dievo artume – priklausymas ir atgaila.

Priklausymas – ne vangus pasidavimas, kai tenka atsisakyti savo sumanymo dėl Dievo, bet radikalus atsidavimas, kaip srovė (paliaujanti, jei nebepasiekia šaltinio), kaip šakelė (nudžiūsta ir supūva, jei atskiriama nuo kamieno), kaip žmogaus kūnas (virsta lavonu, kai nutrūksta sielos ryšys). *Atgaila* – aštrus nevertumo jausmas Dievo Šventumo akivaizdoje. Kaip Petras puolantis prie Kristaus kojų: „Pasitrauk nuo manęs, nes esu nusidėjėlis“.

Šios dvi laikysenos svarbios, kad tiesintų jumyse Viešpaties kelius.

Jei tavo siela taip pasiruošusi, prašyk maldos malonės, nes kaip jau sakiau, vidinė malda yra pirmiausia Dievo dovana, tik paskui tavo pastangų vaisius. Kviesk nuolankiai Šventąją Dvasią, ji yra maldos Mokytoja. Pasirink kūno poziciją, kuri tau labiausiai padeda. Kai vidinė malda paruošta, ji prasideda. Ko iš jos tikėtis? Kad Dievas užvaldytų jus. Vienintelė priemonė tam, yra pasitelkti tris dieviškas dorybes, kurias Viešpats mums davė būtent tam, kad galėtume patirti bendrystę su Juo (todėl jas vadiname *teologinėmis* dorybėmis): tikėjimas, viltis ir meilė. Kai tik ateinate pas Dievą, šios dorybės pasirengę jumyse veikti.

Praktikuokite tikėjimą. Neprašau vien tik teoriškai apie Dievą svarstyti, bet apmąstyti, ką Jis jums kalba per Kūrinių – kuri pilna Jo tobulumo ženklų – per Bibliją, ypatingai ir pirmiausia per savo Sūnų, kuris įsikūnijo, gyveno ir mirė, kad mums apreikštų begalinę Tėvo meilę.

Svarbiausia ne daug mąstyti, bet daug mylėti. Kai tikėjimas pažadina meilę – praktikuokite ją. Ir vėl naudoju žodį „praktikuoti“. Neapsirikite, tai ne perdėtas gerų darbų darymas. Tikėjimo ir meilės praktikavimas turėtų būti toks natūralus ir lankstus kaip kvėpavimas. Praktikuoti meilę nėra tik sužadinti jausmus, palankumą ir emocijas, bet susivienyti su Dievo valia, persiimti Jo troškimais ir interesais.

Meilei taip pat būdinga siekti vienybės su tuo, kurį myli ir laimės, kurią ji žada. Dievo akyse šis siekis yra „viltis“. Taigi, praktikuokite ir viltį...

Dar pridėsiu vieną pastebėjimą. Kaip muzikantu, staliumi, rašytoju netampama per vieną dieną, taip ir vidinės maldos žmogumi netampama be sąmoningo mokymosi.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1970 rugsėjis-spalis

3.4. Liudijimas

Man įstrigo vienintelis prisiminimas apie tėvą Caffarel, maldos žmogų – jo kasdieninės ilgos vidinės maldos ir adoracijos valandos. Kas benutiktų jo pilname veiksmo gyvenime, jis mokėjo paskirti vietą ir laiką Dievui. Tiksliau būtų sakyti, kad tie kasdieniniai susitikimai jam buvo gyvybiški, natūralūs, esminiai. Po susitikimo su Kristumi 1923 m. kovą, maldos gyvenimas buvo jo meilės logika. Šis susitikimas apsprendė visą likusį jo gyvenimą ir maldos gyvenimą. Kai myli ir jautiesi mylimas, trokšti paprasčiausiai pasilikti veidas į veidą su Tuo, kurį myli.

Man patinka jį pamatyti Troškur koplyčioje, klūpintį ant maldos suolo: tiesus, pakelta galva, akys dažniausiai užmerktos, rankos ant kelių plačiai atvertos, susikaupęs, nejudantis, savo gelmėse esantis Dievo artume. Daugiau nieko nereikėjo. Atrodė, kad jis visas ir priima, ir aukoja, būdamas priešais savo Viešpatį ir savo Dievą kaip balta paklodė ištiesta saulėje – šiuo simboliu jis mėgo nusakyti maldą. Nieko saldaus ar įsiteikiančio, tik ramybė, stabilumas, jėga, kuri iš jo sklido.

Paaukotas ir atsidavęs perkeičiančiai Dievo Meilei su visišku pasitikėjimu – tai vienas iš jo maldos raktų. Ta paslaptis, kurią Kristus atskleidė šv. Kotrynai Sienietei: „Pasiruošk, o aš būsiu per tave trykštanti srovė.“ Šią frazę jis mėgo komentuoti taip: „Pasiruošk tikėjimu priimti ir tada mano meilės srovė bus išlieta į tavo širdį.“

Ar ne čia ir slypi jo misijos vaisingumas?

Elisabeth Saleon Terras (Prancūzija)

***Tu, kuris esi namuose mano širdies gelmėje.
Leisk man gyventi Tavimi mano širdies gelmėje.***

4. TREČIASIS SUSITIKIMAS „SANTUOKA – SANDOROS SAKRAMENTAS“

„Tikra krikščioniška šeima yra didis Dievo darbas. Santuokos sakramento išsiskleidimas atspindi begalinį švelnumą, kuris vienija Kristų ir Bažnyčią.“

4.1. Meditacija

„Jūs, vyrai, mylėkite žmonas, kaip ir Kristus mylėjo Bažnyčią ir atidavė už ją save, kad ją pašventintų, apvalydamas vandens nuplovimu ir žodžiu, kad padarytų sau garbingą Bažnyčią, neturinčią jokios dėmės nei raukšlės, nei nieko tokio, bet šventą ir nesuteptą. Taip ir vyrai turi mylėti savo žmonas tarytum savuosius kūnus. Kas myli žmoną, myli save patį. Juk niekas niekada nėra nekentęs savo kūno, bet jį maitina ir globoja kaip ir Kristus Bažnyčią. Mes gi esame jo kūno nariai. Todėl žmogus paliks tėvą bei motiną ir glausis prie savo žmonos, ir du taps vienu kūnu. Šita paslaptis yra didelė, – aš tai sakau, žvelgdamas į Kristų ir Bažnyčią. Taigi kiekvienas jūsų temyli savo žmoną kaip save patį, o žmona tegerbia vyrą“ (Ef 5, 25-33).

4.2. Įvadas

Susitikdamas susutuoktiniais tėvas Caffarel siekė gilinti santuokos sakramento slėpinį, stiprinti jo teologinę reikšmę Bažnyčioje. Teologiniai apmąstymai rėmėsi Dievo žodžiu, stebėjimu, įsiklausymu, sutuoktinių dalyvavimu ir teologų išvalgomis. Per pokalbius jis nauju žvilgsniu parodė krikščioniškosios santuokos ir lytiškumo viziją. Tėvas Caffarel konkrečiai prisidėjo atnaujinant Bažnyčios matymą apie santuoką. Jis dalyvavo Bažnyčios pasirengimo susirinkimui komisijose, ir įnešė labai didelį indėlį. Apie tai byloja aprašas „Krikščioniškoji santuoka 1960-ųjų Bažnyčioje“ Aukso žiedo (L'Anneau d'or) numeryje „Santuoka ir Susirinkimas: santuokos atsinaujinimas Bažnyčios atgimimui“. Jo minties aktualumą patvirtino popiežius Jonas XXIII, po to – Paulius VI Dievo Motinos komandų susitikimuose Romoje 1959m. ir 1970m.

4.3. Pasirinkti tekstai

MEILĖ LIUDIJA APIE MALONĖS KARALYSTĘ. Jaunavedžiai tikroviškai tai išgyvena. Sutuoktiniai - pasitikrina gyvenimo tėkmėje, jeigu, aišku, jie sutinka būti Dievo vedami. Jis palaiapsniui jiems padeda atrasti, kaip peržengti sienas.

Tikra meilė nesisavina širdies, bet ją išlaisvina ir praplečia. Jaunavedžiai ir ilgiau susituokusieji patiria didelę malonę ar bent jau stiprų atsivėrimą jai. Tokiu būdu krikščioniškame gyvenime vyksta tęstinumas, nes „Dievas yra meilė“...

Meilė kviečia meilę. Mylimas žmogus patraukia mylėti. Patiriamas žavėjimasis, dėkingumas, dosnumas – jie trykšta pasidalinimui. Prieš santuoką nežinome, kad tokia versmė mumyse yra.

L'Anneau d'or, 1964 gegužė – rugpjūtis

KOKIA KRIKŠČIONIŠKOJO SEKSUALUMO PRASMĖ? Kaip krikščioniškai išgyvenate savo seksualumą?

Iš šio klausimo kyla kitas, nors dabar jau atsakymas į jį yra labai pasikeitęs: daugelis šeimų sakė, kad yra labai susirūpinę paisyti to, ką jie vadina Bažnyčios įstatymu. Jo paisyti jiems sekasi, dažnai yra maišto, nekantrumo, tačiau jie nesirūpina pačia seksualinio suartėjimo kokybe. Skaitydamas ir

apmąstydamas tuos atsakymus supratau, kad išgyventi moraliai seksualumo neįmanoma, jei nėra paisoma seksualinio suartėjimo kokybės...Atsiprašau už išsireiškimą, kažkada jo nekenčiau, jis šiek tiek vulgarus, bet svarbus, kai kalbame apie mylėjimąsi, apie kokybišką seksualinį santykį. Taigi, krikščioniškos šeimos, kaip ir kitos šeimos, dažnai išgyvena barbariškus seksualinius santykius... Taigi, jeigu tai nėra dar padaryta jūsų šeimoje – būtina iki žmogiškojo ir krikščioniškojo tobulumo susitvarkyti seksualinius santykius...

Per Dievo Motinos komandas Bažnyčia patvirtina, kad seksualumas yra pašventinantis veiksnys, su sąlyga, jeigu jis yra evangelizuotas ir įsisąmonintas, kad malonumas yra šventas Dievo būdu, ir neturi būti įtarinėjamas kaip tuose mums gerai žinomuose gižaus dvasingumo požiūriuose. Ir dar - pasaulyje natūralios vertybės neturi būti menkinamos, reikia jas priimti, o seksualumas – viena iš jų. Kaip svarbu gerai tai suprasti, kad išgelbėtume seksualumą nuo nureikšminimo, nes šiuo laiku vyksta tikra drama, siekiant ištraukti seksualumą iš erotiškumo pinklių.

Tėvo Henri Cffarel konferencija Europos regiono atsakingųjų susitikime Chantilly, 1987 m. gegužės 3d.

SANTUOKA YRA PAGRĮSTA TVIRTA BENDRUOMENE, nes malonė yra galinga vienybės kūrėja. Vienybę ji sukuria, pataiso, sutvirtina diena iš dienos...

Šios malonės šaltinis yra santuokos sakramentas. Jis, kaip ir visi kiti sakramentai, yra Kryžiaus vaisius. Mes sakome, kad Dievas yra paprasčiausioje žmogiškoje meilėje ir kas ten Jo ieško – randa. O krikščioniškoje šeimoje, sukurtoje ant sakramentinio pamato, Jo buvimas daug intensyvesnis.

Ne pati meilė tampa sakramentu, bet iš jos kylanti sutartis ir vienybė. Bet meilė, šią sutartį įkvėpusi ir būdama tos vienybės gyvoji siela, dalyvauja sakramente. Apie sakramentą sakome, kad jis pašventintas, bet taip pat ir šventinantis.

L'Anneau d'or, 1945 liepa

KRIKŠČIONIŠKA SANTUOKA YRA NE TIK ABIPUSIŠKAS VYRO IR MOTERS DOVANOJIMAS, bet ir savęs kaip poros dovanojimas Kristui. Atsiduodančių vienas kitam sutuoktinių poroje gyvena Kristus. Kristaus gyvenimas, tiesa, patiriamas ir ten, kur du ar trys susirenka Jo vardu, bet santuokoje jis vyksta dar stipriau – tai tikra sandora (bibline žodžio prasme) tarp Kristaus ir šeimos. Apie tai Jahvė sakė: „Būsiu jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta“. Tą patį Kristus sako sutuoktiniams. Susisiejęs su jais, ten nuolatos esantis, Jis trokšta dėkoti Tėvui per sutuoktinius ir kartu su jais užtarti visą pasaulį...

Jei nenusileidžiame iki šios gelmės, negalėsime teisingai suprasti santuokinės maldos. Jos svarba ir būtinumas gali būti suprantami tik santuokos sakramento perspektyvoje. Kitaip tariant, kai Kristus sakramentiniu būdu suvienija vyrą ir moterį, Jis įsteigia šventovę – šeimą. Joje su sutuoktiniais ir per juos Jis galės švęsti didžiąją garbinimo, šlovinimo ir užtarimo misiją per įsūnystę, kurią nori įkurdinti visoje žemėje.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1968 balandis

KRIKŠČIONIŠKA ŠEIMA NE TIK TARPUSAVYJE DALINASI ŽMOGIŠKAIS TURTAIS, leidžia reikštis bendražmogiškoms vertybėms, bet ir savo šventyklos svečiams dalina malonės turtus, kuriais gyvena. Juos dabar ir peržvelgsime.

Dvasinis šeimos turtas yra Kristus, kuris šią mažą bendruomenę paverčia maža bažnyčia: „Kur du ar trys susirenka mano vardu“. Tertulijonas dar priduria: „Ten kur du – jau Bažnyčia“. Be abejo, Kristaus ir Bažnyčios buvimas nėra regimas. Musulmonas ar žydas, aplankęs šeimą to nežino, bet tai netrukdo Kristui veikti jo gyvenime. Patys krikščionys, dažnai ir kunigai, apsilankę tokioje šeimoje patiria dvasinį gerumą. Štai liudijimas: „Vienuolis, praleidęs keletą dienų poilsio gausioje šeimoje, atsisveikindamas sako šeimininkei: „Kokį sustiprinimą ir nuraminimą gali suteikti buvimas jūsų tarpe! Manau, kad kunigui, patiriančiam krizę, kuri dažnai išlinka aplinkui 40-uosius gyvenimo metus, nėra geresnės priemonės atrasti pusiausvyrą, nei kurį laiką dalyvauti krikščioniškosios šeimos gyvenime.“

Po šios trumpos žmoniškųjų ir dvasinių turtų peržvalgos, jūs suprantate, kad apie šeimą galima sakyti, jog ji yra „išskirtinai paveiki apaštalavimo priemonė“. Malonė ir dieviškieji turtai čia gali valdyti kad ir labai kuklias žmogiškąsias priemones, kurios tuo pačiu metu yra ir labai patraukiančios – visi meilės turtai duodami vienu akimirksniu. Koks varganas apaštalas, kuris dirba vienas greta šeimos apaštalavimo! Žinoma, kunigas, lankydamas ligonį, teikdamas išrišimą turi išskirtinę galią perduoti malonę. Betgi griežtas jo žmogiškasis veidas! O koks patrauklus krikščioniškos šeimos veidas! kažkas iš jūsų yra sakęs: „Krikščioniška šeima – tai besijuokiantis ir švelnus Bažnyčios veidas“.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1962 sausis

4.4. Liudijimas

Įvairiose kultūrose jaučiamas stiprus visuomenės susiskaldymas santuokos bei seksualumo temų atžvilgiu. Tėvas Caffarel savo mokymu ir raštais reagavo į šią amžiną temą.

Vienas garbaus amžiaus kunigas sako: „Anksčiau buvo paprasčiau, buvo aiškios taisyklės – jokių lytinių santykių iki santuokos. O santuokoje – jokie atsitolinimo. Apie Bažnyčios mokymą nediskutuodavome. Nė minties apie skyrybas. Buvo aišku. Svarbu formuoti tikinčiųjų sąmoningumą bei praktikuoti gailingumą klaidų atveju. Šiandienos jaunimas man neatrodo blogesnis nei praeities jaunimas. Sąžinė nedingo, bet mes pakeitėme jos taikymo modelius. Kunigo žodis buvo pripažįstamas ir gerbiamas, kai kalbėdavau apie Dievo įsakymą lytiškumo srityje. Šiandien taip nebėra. Jaučiuosi atskirtas nuo pasaulio.“

Tėvas Caffarel kėlė klausimą: „Kaip sužmoginti seksualumą?“ Jis nedavė galutinių atsakymų, bet kvietė kelti klausimus.

Jis siūlo žavingą kelionę nuo seksualumo prie meilės. Labai svarbu susitvarkyti savo seksualinį gyvenimą, nes tai sužmogina asmenį. Gerai išgyvenamas seksualumas stiprina vyrą ir moterį. Dievui vadovaujant seksualumas neatsiejamas nuo ištikimybės. Tai esminis virsmas santykiuose su Dievu.

Seksualumo įstatymas yra meilė. Meilė reiškiasi per skirtingumą, auką, ilgalaikiškumą, sėkmių ir nesėkmių priėmimą. Sutuoktinių tarpe trys seksualumo funkcijos – santykis, malonumas, vaisingumas – susivienija. Šeima stiprėja integruodama šias tris dimensijas.

Meilė yra ateitis. Tobula pora neegzistuoja, o seksualumo integravimas savo gyvenime nesibaigia. Krikščionys jį priima kaip nematomą Šventosios Dvasios dovaną. Dievas nepainioja šventumo su tobulumu.

Lytiškumą turėtume priimti per jo tikrosios vertės prizmę – žmogus, sukurtas Dievo, Jėzaus Kristaus išlaisvintas, atsivėręs savo artimui. Kristaus išlaisvintas asmuo yra pašauktas su atsakinga laisve išgyventi savo seksualumą. Pats seksualumas yra išlaisvintas Jėzuje Kristuje. Jis integruojamas santykiyje su savo artimu ir savo Dievu. Jis duotas, kad išreikštume meilę, bendrystę ir gyvybę.

Tėvas Angelo EPIS (Tarptautinės komandos dvasingumo taryba).

Tu, kuris esi namuose mano širdies gelmėje.

Pašlovink savo Šventą Vardą mano širdies gelmėje.

5. KETVIRTASIS SUSITIKIMAS „SANTUOKINIS DVASINGUMAS“

„Jūsų namai – tai dviejų Dievo ieškančiųjų namai.“

5.1. Meditacija

„Ir ko tik prašysite dėl mano vardo, aš padarysiu, kad Tėvas būtų pašlovintas Sūnuje. Ko tik prašysite manęs dėl mano vardo, aš padarysiu. Jei mane mylite, – jūs laikysitės mano įsakymų; aš paprašysiu Tėvą, ir jis duos jums kitą Globėją, kuris liktų su jumis per amžius, – Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti, nes jos nemato ir nepažįsta. O jūs ją pažįstate, nes ji yra pas jus ir bus jumyse“ (Jn 14, 13-17).

5.2. Įvadas

Tėvas Caffarel ne tik atnaujino teologinį mąstymą apie santuoką ir sukūrė priemones poroms pagilinti supratimą apie sakramentą per Dievo Motinos komandas, bet ir pasiūlė kryptingą dvasingumą, kurį vadina santuokiniu dvasingumu. Jis vystėsi ne iš vienuolinio gyvenimo, bet sutuoktinių padėties, per jų patiriamus iššūkius, sunkumus ir malones. Gyvenimas šiuo dvasingumu leido sutuoktiniams patirti vienybę ir meilę – santuokinę ir Kristaus meilę, vedančius šventumo keliu. Pagal tėvą Caffarel santuokinis dvasingumas kyla iš ieškojimo, kokia yra Dievo mintis apie santuokinį, šeiminių gyvenimą bei atsivėrimą socialiniam, apaštaliniam gyvenimui. Šių ieškojimų metu pora susitinka Kristų per sutuoktinių malda.

5.3. Pasirinkti tekstai

ŽODIS „DVASINGUMAS“ KELIA PROBLEMŲ. Neapsirikime, tai nėra raginimas pabėgti į svajonių pasaulį.

Jei kas nors jūsų klausia: „Kas yra Dievo Motinos komandos?“, jūs nedvejodami atsakote: „Dvasingumo grupės“. Reakcijos į šį atsakymą, kaip pastebėjote, yra labai įvairios: ne visi susidomi ar žavisi. Vieni reaguoja šypsenele, tokia, kokią skiriame nepiktybiškam maniakui, visiškai nenaudingam saviesiems, kuomet jis prisipažįsta kolekcionuojantis romėniškas maldas, autografus ir skarabėjus... Kartais girdime atsakant – „o ne, gana! ir taip jau esu įsuktas į darbo, šeimos ir socialinius įsipareigojimus, kad dar užsiimčiau ir dvasingumu“. O kartais reaguojama skandalingai: „Argi pabėgimas nuo laikinumo nėra išdavystė? Juk tiek negandų pasaulyje reikalauja mūsų dėmesio, mes reikalingi naujai statomai civilizacijai, kuri gali atsukti prieš mus, jeigu mes jos kartu nestatysime.“

Tokios reakcijos parodo gilų nesupratimą. Vieni painioja dvasingumą su laiko praleidimu, atsiliepiant į patraukimą. Kiti, labiau jį vertinantys, priima jį kaip maldos ir dorybių ugdymo mokslą – jiems neateina į galvą, kad dvasingumas galėtų būti susijęs su šeiminiemis, darbo ir pilietinėmis atsakomybėmis... Vieni ir kiti realiai nesupranta, kas iš tiesų yra dvasingumas.

Kaip išsklaidyti dviprasmybes?

Svarbu patikslinti žodžio „dvasingumas“ prasmę. Dvasingumas kyla iš krikščioniško gyvenimo ir nurodo kelius, vedančius į jo nuolatinį vystymąsi.

Pilnatviškas krikščioniškas gyvenimas nėra tiktai adoracija, šlovinimas, askezė, pastangos gyventi vidinį gyvenimą. Jis taip pat yra tarnavimas Dievui ten, kur mūsų vieta – šeimoje, darbe, miesto bendruomenėje... Šeimos, susirenkančios išmokti dvasingumo, neieško kaip pabėgti nuo pasaulio, bet stengiasi mokytis, kaip Kristaus pavyzdžiu tarnauti Dievui savo gyvenime ir pasaulio sukuriuose.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1950 birželis

JŪSŲ NAMAI LIUDYS DIEVO BUVIMĄ dar labiau, jei būsite dviejų „Dievo ieškotojų“, kaip sako psalmės, vienybėje. Du ieškotojai, kurių protas ir širdis godžiai trokšta sutikti ir pažinti Dievą. Aistringai Dievo trokštantys, nekantraujantys su Juo susivienyti. Tie, kuriems Dievas yra tikrovė, dominantai labiau už visa kita. Tokiuose namuose visa yra regima ir pažįstama per Dievo prizmę. Čia nekalbu teoriškai. Neabejoju, kad jūsų tarpe yra tikrų Dievo ieškotojų, kurių širdyje skamba slaptinąji styga vos tik jų akivaizdoje ištiriamas Dievo vardas. Tokie namai yra garbinimo vieta: vyras su žmona yra garbintojai dvasia ir tiesa, kokių ir ieško Tėvas (plg. Jn 4, 23)...

Noriu perduoti jums savo įsitikinimą, jog „Dievo ieškotojų“ namai mūsų pasaulyje, daugiau nebetikinčiame Dievu, meile, yra tikra teofanija – Dievo apsireiškimas, toks, kaip įvyko Mozei dykumoje, kuomet jis girdėjo balsą iš nesudegančio krūmo.

Konferencija „Ateizmo akistata“, Roma, 1970 m. gegužės 5d.

Mokslas ir menas pasišvęsti per kunigystę yra kunigiškas dvasingumas, o MOKSLAS IR MENAS PASIŠVĘSTI SANTUOKOJE YRA SANTUOKINIS DVASINGUMAS. Reikia sukrikščioninti visą šeimos gyvenimą. Pirmiausia ieškoti krikščioniškos prasmės visose gyvenimo sferose, užduodant sau klausimą: „Iš esmės, ką Dievas mano apie meilę, tėvystę, motinystę, seksualumą, ugdymą ir visas kitas šeiminio gyvenimo sritis?“ Svarbu ne tik atrasti atsakymą, bet ir juo gyventi visose šeimos gyvenimo srityse.

Dažnai norime ieškoti krikščioniškos šeimos gyvenimo būdo – tai ir krikščioniški tarpusavio santykiai: tarp sutuoktinių, tėvų ir vaikų, tėvų ir senelių, šeimos narių ir jų draugų; tai ir krikščioniška namų aplinka: namai, valgiai, išlaidos; tai ir kasdieninės veiklos: darbas, laisvalaikis, rytas, nakties miegas, vakarojimas, svetingumas. Kaip padaryti, kad visa tai būtų krikščioniška ir spinduliuotų Kristaus malonę? Dar ir krikščioniškas dienų išgyvenimas: sekmadienį išgyvename ne kaip šeštadienį, o šeštadienį – ne kaip ketvirtadienį, o ketvirtadienį – ne kaip visas kitas savaitės dienas. O kur dar didieji šeimos įvykiai: kūdikio gimimas, liga, išbandymai, santuoka, mirtis... Visa tai išgyventi krikščioniškai! Kaip sako benediktinai, „kad Dievas būtų pašlovinamas visuose dalykuose“.

Galiausiai šeima nėra viena mieste ar Bažnyčioje. Šeiminiškas ir santuokinis dvasingumas taip pat kviečia įsipareigoti socialinėse ir bažnytinėse gyvenimo sferose.

L'Anneau d'or, nr.84

5.4. Liudijimas

Pradėjome draugauti dar labai jauni, tapome sužadėtiniais, paskui - jaunais sutuoktiniais. Nors ir matėme gerų pavyzdžių bei sąžiningai ruošėmės santuokos sakramentui, dvasinė mūsų meilės ir vedybų pusė neatrodė tokia svarbi.

Prireikė keleto metų, kol suvokėme dvasinę ir antgamtinę mūsų santuokinio, o paskui ir šeiminio gyvenimo, dalį.

Dievo Motinos komanda, kurioje įsipareigojome, mums atvėrė akis apie santuokinį dvasingumą, trykštantį iš paklusnumo Šventajai Dvasiai, kuri giliai paženkлина sutuoktinius. Ji leidžia vyrui ir moteriai mylėti vienas kitą taip, kaip Kristus mus mylėjo.

Mes patyrėme ir išbandėme meilę, vienybę ir ištikimybę tarp sutuoktinių, nepraeinančią meilę išbandymų ir sunkumų metu.

Patyrėme, kaip dvasinis poros gyvenimas palaiko, sustiprina ir maitina mūsų žmogišką ir dvasinę vienybę pagal santuokinį pažadą tapti vienu kūnu.

Šio santuokinio dvasingumo dėka, kurį tėvas Caffarel ir šeimos perdavė mums, galėjome sukurti intymią kūno ir dvasios vienybę, kuri virsta į vaisingą atsakomybę gimus vaikams. Jiems taip pat bandėme perduoti autentišką žmogiškąjį ir krikščioniškąjį ugdymą.

Padedami Kristaus bandome gyventi ištikimybę, atleidimu ir susitaikinimu, atsidavimu ir aukojimusi, artumu ir ramybe, pagarba ir meilės dvasia.

Be reiklumo ir askezės sunku to pasiekti. Mums tai priminė tėvas Caffarel vieną 1993 metų gruodžio vakarą savo ofise Trusiur (Troussure): „Jei būsite sau reiklūs, niekuomet nenusivilsite.“

Gerard ir Marie-Christine de Roberty

***Tu, kuris esi namuose mano širdies gelmėje.
Leisk man gyventi Tavimi mano širdies gelmėje.***

6. PENKTASIS SUSITIKIMAS „KRISTAUS VARDU SURINKTI ŠVENTUMO KELIONEI“

„Jie nori, kad jų santuokos pašventinta meilė būtų Dievo garbinimas ir liudijimas žmonėms, todėl nutarė susiburti į komandą. Į ją ateiname ir joje pasiliecame dėl Dievo.“

6.1. Meditacija

„Jie ištvėringai laikėsi apaštaly mokslu ir bendravimo, duonos laužymo ir maldų. Nuostaba ėmė kiekvieną, nes apaštalai darė daug stebuklingų ženklų. Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra. Nuosavybę bei turtą jie parduodavo ir, ką gavę, padalydavo visiems, kiek kam reikėdavo. Jie kasdien sutartinai rinkdavosi šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, su džiugia ir tauria širdimi drauge vaišindavosi, garbindami Dievą, ir buvo visų žmonių mylimi. O Viešpats kasdien didino jų būrį tais, kurie ėjo į išganymą.“ (Apd 2, 42-47)

6.2. Įvadas

Visuose tėvo Caffarel raštuose, o ypač skirtuose susituokusiems, randame tris dimensijas – teologinio apmąstymo, nukreipimo į ryšį su Dievu, o trečioji – tai konkrečios priemonės, padedančios įkūnyti kasdienybėje teologinę mintį, dvasinį ieškojimą. Taip gimė Dievo Motinos komandos, judėjimas, kurio tėvas norėjo ne tik poroms, bet visai Bažnyčiai. Tėvas Caffarel komandų kūrimu intensyviai dalyvavo 1939 – 1973 metais. Šiuo laiku, žengiant per įvairias patirtis ir bandymus, susiformavo komandų pamatai. Tėvo Caffarel mintis kuriant komandas galima rasti „Laiškų komandoms“ įvadiniuose skyriuose, taip pat jo sakytose konferencijose kelionių metu, susirinkimų tekstuose. Ten nuolat atsikartoja pagrindinė mintis, kaip svarbu kiekvieną porą lydėti kelyje į šventumą per santuoką, o kiekvieną asmenį joje - į gilesnį ryšį su Kristumi. Tėvas Caffarel įsitikinęs, kad poros, sudarydamos komandą, yra ne tik patirtis Bažnyčioje, bet ir tarnystė jai ir pasauliui.

6.3. Parinkti tekstai

MES SUDAROME KOMANDĄ, nes Jėzus Kristus paskutinį vakarą pokalbio su apaštalais metu atskleidė savo slapčiausią troškimą: „Tegul visi bus viena!(...) Ir tą šlovę, kurią esi man suteikęs, aš perdaviau jiems, kad jie būtų viena, kaip mes esame viena: aš juose ir tu manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę ir pasaulis pažintų, jog tu esi mane siuntęs ir juos myli taip, kaip mane mylėjai“ (Jn 17, 21-23). O kad mes, Kristaus mokiniai, pajėgtume išpildyti Jo troškimą!

MES SUDAROME KOMANDĄ, nes tikime, kad Jėzus Kristus yra pasaulyje, kad Jis neregimu būdu, paslaptinai nepaliauja dirbęs, užkariauja, pasiekia, patraukia prie savęs žmones ir dalykus, kad atliktų Tėvo Jam pavestą darbą – suvienyti Jame visą kūrinių. Mes norime dalyvauti ir bendradarbiauti tame darbe – visa „iš naujo suvienyti Kristuje“ (Ef 1, 10).

MES SUDAROME KOMANDĄ, nes tikime, kad tik trokšti visiškos vienybės nepakanka, tik jautriai reaguoti į krikščionių vienybės klausimą arba laukti ateinančio Bažnyčios Susirinkimo, kuris tą klausimą spręs nepakanka. Mums reikia *kurti* vienybę, *įgyvendinti ją* ten, kur ji nuo mūsų tiesiogiai priklauso. Tokios vienybės siekis garantuoja, jog mūsų troškimas yra tikras.

MES SUDAROME KOMANDĄ, nes tikime, kad vien svajodami apie ekumenizmą, o nesistengdami kurti vienybę tarp vyro ir žmonos, tarp tėvų ir vaikų, mes tik svaigstame ir kad mūsų vienybei šeimoje pasiekti reikalinga ir kitos šeimos pagalba ir šviesa.

MES SUDAROME KOMANDĄ, nes norime darbuotis dėl vienybės visur, kur esame – daugiaaukštyje, gyvenamajame rajone, giminėje, parapijoje... Mes norime kartu su kitomis poromis mokytis ją kurti, būti palaikomi mūsų pastangose.

MES SUDAROME KOMANDĄ, nes norime, kad broliai žinotų, kaip Dievas juos myli, kaip nori juos išgelbėti; jie tai atras per mūsų regimą vienybę ir brolišką meilę, nes Kristus sakė: „...*kad pasaulis pažintų, jog tu esi mane siuntęs.*“

MES SUDAROME KOMANDĄ, nes norime, kad pasaulyje būtų dar vienas – kad ir kuklus, bet autentiškas – aukščiausio grožio, didžiausio šventumo, giliausios meilės Trejybėje atspindys – žmonės esantys viena Meilėje, Šventojoje Dvasioje, kaip Tėvas ir Sūnus Šventosios Dvasios *vienybėje*, per amžių amžius.

Vienybė tarp vyro ir žmonos, tarp vaikų ir tėvų, vienybė namuose ir komandoje, atskirų komandų vienybė judėjime - visomis meilės jėgomis trokštame visų dalykų vienybės Kristuje. Tokia yra vienybės mistika - Dievo Motinos komandų siela.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1961 spalio

JŪS RŪPINATĖS SAVO KOMANDOS NARIAIS, jaučiate vienas kitą, prisiimate atsakomybę (kad ir dalinai) už vienas kitą, kad augtumėte kaip žmonės ir kaip krikščionys. Jums būtina to siekti. Būtina atsiduoti vieni kitiems.

Nors ir jaučiatės tikras vargšas, galite labai daug jiems duoti, nes mus supantiems žmonėms labiausiai reikia ne mūsų gėrybių, bet mūsų pačių. Tai sunkiausia įgyvendinti. „Mano širdis tarsi guma pririšta – vos tik ją duodu, ji man sugrižta“, – sakė vienas vyras išpažinties metu, kalbėdamas apie savo egoizmą. Taip, sunku, mus taip vargina, kai reikia save atiduoti, būti visada prieinamais. Be abejo, ir teikti materialinę pagalbą, bet dar labiau - tą aukštesnės kainos pagalbą – dėmesingą, suprantančią, padrąsinančią širdį, kuri pasitiki, sako tiesą, yra reikli.

Yra dar brangesnė dovana. Retas, kuris ją įteikia kitiems. Kalbu apie Dievo gyvenimą mumyse, kuris yra mūsų didysis turtas, ir kurio taip šykštume. Dėl šykštumo, kuklumo arba taip vadinamos žmogiškosios pagarbos tas gyvenimas lieka įkalintas mumyse. „Iš jų vidaus plūs gyvojo vandens srovės“, - skelbė Kristus apie būsimus mokinius. Bet mokiniai užveria tėkmę. Daugelis komandų metus ar dvejus jau įgyvendino Evangelijos meditavimo metodą. Dauguma pripažino, kad jis padėjo sukurti dar stipresnę vienybę. Kiekvienas yra kviečiamas broliškai pasidalinti, ką maldoje jam kalbėjo konkretus Evangelijos tekstas.

Krikščioniškosios dovanos tobulumas yra auka: „Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti“. Gyvenant komandoje prireikia paaukoti savo skonius, valią, asmeninius pasirinkimus. Nebūnant reikliu, senka meilė. Tuomet negalime paimti to gėrio, kurio tikimės iš komandos – kad ji padės mums mirti sau: kur žmogus miršta sau, iškyla Kristus. Komanda žlunga, kai jos nariai praranda aukos dvasią.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1957 balandis-gegužė

KOKIE ĮVAIRŪS ATĖJIMO Į KOMANDĄ MOTYVAI ŠIRDYSE! Vieni ateina patraukti savo sutuoktinio, kad jam patiktų, kiti yra naujakuriai mieste ir jiems tai proga sutikti naujų pažinčių, dar kiti apsisprendė, nes „reikia kažką veikti“. Dažnai sutinkame ir tokių, kurie ateina ieškodami paramos savo santuokiniam gyvenimui, o kai kuriuose miestuose yra tiesiog geras įvaizdis priklausyti Dievo Motinos komandai.

Yra poros, kurios ateina neturėdamos intencijos, tiesiog iš inercijos, kad neskaudintų kitų narių savo išvykimu.

Nei vienas iš paminėtų motyvų nepateisina buvimo komandoje. Kai kurie nėra blogi, bet nei vienas nėra tikras, neatitinka judėjimo esmės. Paprastai vienas ar kitas eina kartu su tikroju motyvu, bet negali būti apsprendžiantis.

Vienintelė tikra intencija, kuri atitinka komandų tikslą, yra noras geriau pažinti Dievą, Jį mylėti ir Jam tarnauti. Į komandas ateiname dėl Dievo, jose pasilikame irgi dėl Dievo. Prisijungimo ir ilgalaikiškumo motyvas yra grynai religinis, tai yra, susijęs su Dievu.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1962 gruodis

6.4. Liudijimas

Tėvo Caffarel dėmesys pasauliui ir jo įvykiams buvo sukoncentruotas viena linkme pagal jo didžiąją aistrą – vesti žmonės prie Kristaus.

Jis vikriai pamatydavo ateities daigus, kurie tai čia, tai ten išdygdavo.

Nukrikščionėjimo akivaizdoje jis atsigręžė į Dievo Motinos komandų šeimas. Susitikime Romoje 1970 metais, pakvietė juos tapti Gyvojo Dievo liudytojais. Būdamas praktiškas kartu su kvietimu pasiūlė ir konkrečias priemones tikslui pasiekti: Dievo žodis, malda ir askezė. Greta ir kitų pastangų, šios priemonės galėjo sustiprinti dvasinį porų gyvenimą, kad jos galėtų liudyti savo tikėjimą.

Jis manė, kad krikščioniškų šeimų stiprinimas yra didelė Kristaus makonė XX amžiaus Bažnyčiai, kad Dievo Motinos komandos atlieka „Bažnyčioje Apvaizdos vaidmenį“. Leidžiu jam kalbėti, pacituodamas, ką jis mums su Annick rašė kaip įvadą į Dievo Motinos komandų tekstų rinkinį. Jis prisiminė pranciškonų gimimą XII amžiuje, kuomet krikščionybė gangrenavo dėl „meilės (panašios į kultą) pinigams“.

Pasak jo, tai buvo kaip stiprus vėjo gūsis visai krikščionybei. Jis sakė: „Mūsų XX amžiuje iškilo kitas blogis. Jis skverbiasi visur, perimdamas mąstymą ir papročius. Jį vadiname „seksualiniu išlaisvinimu“. Kaip ironiška! Dėl šio išlaisvinimo kilo blogio grėsmė mūsų išsekintai vakarų visuomenei (kaip ir beprotišku greičiu augantis AIDS sergančiųjų skaičius). Greitu laiku bus tiek pat susimetusių kartu kaip ir santuokoje gyvenančių vyrų ir moterų, tiek pat skyrybų, kiek ir santuokų, o abortų – kiek gimimų. Kai medis graužiamas kinivarpu...

Ar ne Apvaizdos misija skirta Dievo Motinos komandoms nuo pat jų įkūrimo, sutelkti poras, trokštančias be kompromisų gyventi krikščionišku meilės, seksualumo, santuokos idealu?“

Jis pabaigia: „Ar negalime tikėtis, kad į Dievo tautą nukreiptas ištyrinantis vėjo dvelksmas?“

Vyrai ir moterys, turintys įžvalgos dvasią, supras, kad vien tik Kristus gali išgydyti žmogiškosios tikrovės – o ypač santuokos – dėmenis ir tuo būdu išgelbėti mūsų skęstančią civilizaciją. Bet laikas trumpas!

J. ir A. Allemand (DMK Prancūzija)

***Tu, kuris esi namuose mano širdies gelmėje,
Teištrykšta Tavo džiaugsmas mano širdies gelmėje.***

7. ŠEŠTASIS SUSITIKIMAS „KRIKŠČIONIŠKO GYVENIMO REIKLUMAS“

„Kiekvienas asmeniškai ir kaip sutuoktiniai savo meilėje ir misijoje būkite reiklūs. Niekuomet nenusivilsite!”

7.1. Meditacija

„Nemanykite, jog aš atėjęs nešti žemei ramybės. Aš atėjau nešti ne ramybės, o kalavijo“ (Mt 10, 34).

„Niekas negali tarnauti dviem šeimininkams: arba jis vieno nekės, o kitą mylės, arba prie vieno bus prisirišęs, o kitą nieku vers. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai“ (Mt 6, 24).

„Ir dar kartą jums sakau: lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui patekti į Dievo karalystę“ (Mt 19, 24).

„Jėzus tam pasakė: „Nė vienas, kuris prideda ranką prie arklo ir žvalgosi atgal, netinka Dievo karalystei“ (Lk 9, 62).

„Bet Jėzus atsakė: „Sek paskui mane ir palik mirusiems laidoti savo numirėlius“ (Mt 8, 22).

„Jeigu tavo dešinioji akis skatina tave nusidėti, išlupk ją ir mesk šalin. Verčiau tau netekti vieno nario, negu kad visas kūnas būtų įmestas į pragarą“ (Mt 5, 29).

„Jėzus pasakė visiems: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teneša savo kryžių ir teseka manimi“ (Lk 9, 23).

„Taip pat kiekvienas iš jūsų, kuris neatsižada visos savo nuosavybės, negali būti mano mokinys“ (Lk 14, 33).

„Kokie ankšti vartai ir koks siauras kelias į gyvenimą! Tik nedaugelis jų atranda“ (Mt 7, 14).
(Tėvo Caffarel parinktos evangelijos ištraukos)

7.2. Įvadas

Tėvo Caffarel raštuose dažniausiai sugrįžtantis žodis yra reiklumas. Jis daugelyje tekstų primena savo gilų įsitikinimą, kad žmogus į Dievo meilę turi atsakyti nesvyruojančia meile. Krikščioniškas gyvenimas yra reiklus, tai - kelias per Kryžių. Jis reikalauja asmeninės disciplinos, nuolatinio ugdymosi malda bei vidine malda, kuria atsiliepiame į begalinę Dievo Meilę. Visuose tėvo Caffarel raštuose randame bendrą vardiklį – reiklumas, askezė, pareiga paklusti. Kartais jis gali atrodyti labai kietas ir griežtas, nes pasisako prieš vyraujančią suglebimą. Jo reiklumas kilo iš paaukoto gyvenimo, iš besąlygiškos meilės Kristui. Tai atsispindi Dievo Motinos komandų chartijoje ir įpareigojimuose. Tėvas Caffarel nemėgo tokios būklės, kuomet esame suglebę, paviršutiniškai ramūs, savimi patenkinti. Rūpindamasis maldos gyvenimo vystymu, jis įkūrė Trusiur (Troussures) maldos mokyklą. Norėjo, kad jos dalyviai turėtų tvirtą valią ir apsisprendimą. Tėvo Caffarel tvirtumą paaikškina jį apėmęs troškimas ieškoti Kristaus, padėti kiekvienam atrasti gyvąjį Kristų.

7.3. Parinkti tekstai

KRISTAUS REIKALAVIMAI LABAI DIDELI (žr. meditacijos tekstus). Juk Kristus nesakė šių žodžių vien tam, kad atimtų drąsą sieloms, turinčioms gerą valią?

Kristus pristatydamas mums šį tyrą idealą, žinoma trokšta, kad jo siektume savo gyvenime. Pirmiausia, kad su šiuo idealu palygintume savo mąstymo ir gyvenimo kelius, pamatytume visa, kas jį atmets ar prieštarauja mumyse. Tiksliau sakant, kad įsisąmonintume, jog esame nuodėmingi.

Ar ne tai mus labiausiai trikdo? Mums taip svarbu jausti pasitenkinimą savimi, apdovanoti save. O kai atsiverčiame Evangeliją, esame priversti save nuteisti. Kristus nori mus atgręžti, juk muitininko šauksmas: „Mano Dieve, pasigailėk manęs nusidėjėlio!“ (Lk 18,13) mumyse nekyla spontaniškai.

Esame nuodėmingi ir negalime savęs išgelbėti, kad ir kaip to norėtume. Kristus pirmiausia laukia iš mūsų pripažinimo, kad mums neišvengiamai reikia gelbėtojo. Kas tai atmeta, klysta įsivaizduodamas, kad seka Kristumi.

Tikrai sunku pasiekti evangelinį idealą, bet vien jį priėmę, su juo susitapatinę, pripažindami, kaip esame nuo jo nutolę, nuoširdžiai trokšdami pagal jį keisti savo gyvenimą, pritraukiame Viešpaties malonę, kuri mums padės. Kiek stebuklų ji yra nuveikusi! „Dievui nėra neįmanomų dalykų“. Drašos praradimas taip pat nėra tinkama laikysena.

Jei nenorime būti išmušti iš savimeilės ir savęs vertinimo, geriau nežiūrėkime Evangelijos. Ši knyga yra baisiai trikdanti. Girdžiu sakant: „Ji trikdo ramybę ir veda į sunkų gyvenimą“.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1963 lapkritis

DIEVO MOTINOS KOMANDŲ CHARTIJĄ galite rasti interneto svetainėje: www.equipes-notre-dame.com

Chartijos kūrimas buvo svarbus įvykis mūsų komandų istorijoje. Tekstas vis dar yra tobulintinas, tačiau toks, kokį sukūrėme, atliepia aiškaus tikslo, konkrečių kryptių ir tvirto pamato poreikį. Jį išreiškė dauguma grupių. Būtent tai ir suteikia dabartinę chartiją.

Eikime pirmyn. Dabar turime ne ją plėsti, bet ją gyventi. Reikalingi pokyčiai pasirodys bekeliaujant pagal šias nuorodas.

Daugumai jūsų ją beskaitant atrodo, kad joje nieko naujo. Tai geras ženklas – vadinasi ji atspindi realias jūsų patirtis ir nėra dirbtinis dvasios konstruktas.

Perskaitykite ir apmąstę, pritaikykite ją. Gali būti, kad ji pasirodys kelianti labai daug reikalavimų, nors taip neatrodo iš pirmo žvilgsnio. Visus įpareigojimus jūs jau vykdyte iki šiol, nuosekliai tęskite. Juk auklėjant vaikus svarbu kasdieniai, maži dalykai? Taip ir jums - ištikimai sekdami įpareigojimus galėsite padėti sau ir kitoms šeimoms vis geriau įgyvendinti sutuoktinių ir tėvų pašaukimą.

Jei būtų lengvesnė, Chartija tiktų didesniai skaičiui porų. Mes sąmoningai pasirinkome nemažinti disciplinos ir mistikos, nes nenorėjome nuvilti šeimų – ypatingai jaunų porų, – kurios nori tiesaus įsakymo, padedančio išgyventi krikščionybės didvyriškumą.

Nesijunkite prie Chartijos, jei jūmyse nėra noro. Nebus negarbinga, jei šeima ar grupė pasitrauks. Tegul tie, kurie ją priima, laikosi jos neabejodami ir ryžtingai.

Mes prisiėmėme atsakomybę. Melskitės, apmąstykite ir prisiimkite savąją.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1948 sausis

KOMANDOS SUSIRINKIMAS, kuriame netrokštama pirmiausia susitikti Jėzų Kristų, yra visai kas kita, nei Dievo Motinos komandos susirinkimas.

Meilės reklamai būdinga, kad jis nesierzina dėl kito trūkumų (kiekvienas ugdytojas tai žino), bet kaip liepsną palaiko kito širdyje augimą, dosnumą Dievui, artimui...

Tegul jūsų meilė būna kantri kaip valstiečio – jis kantriai pasitiki metų laikais. Tuomet jūsų meilės reklamas duos vaisių.

„Tavo nereikli meilė mane menkina, tavo reklamas be meilės man kelia maištą; tavo reklamas be kantrybės man atima drašą, tavo reikioji meilė mane augina.“ Kuomet šeimos praktikoja brolišką meilę, jų pačių širdys plečiasi. Žingsnis po žingsnio jų meilė užkariauja namus, kvartalus, šalį...ir pasiekia pačius tolimiausius pakraščius...

Bažnyčia yra ten, kur krikščionys myli vienas kitą. Su sąlyga, kad mažoji bendruomenė tarnauja, yra atsidavusi Bažnyčiai.

Vieningų krikščionių uztarimo jėga yra ypatingai stipri: „Kur du susitarę melsis kokio dalyko, iš tiesų sakau jums, mano Tėvas jį jiems duos.“

Broliška meilė yra išskirtinai vaisinga. Aplinkui tokią vietą blogis atitraukia, dykuma pražįsta.

Broliška bendruomenė yra Dievo žinutė žmonėms. Pati giliausia, apreiškianti Dievo artumą, Jo Trejybinį gyvenimą. Jokia kalba apie Dievą nebus iškalbingesnė ir labiau įtikinanti nei matyti krikščionis kaip „viena“, kaip Tėvas ir Sūnus yra viena.

Tėbūna tai jūsų iššūkis: *jūsų komanda – sėkmingos meilės pavyzdys.*

L'Anneau d'or, 1956 gegužė - rugpjūtis

7.4. Liudijimas

Siūlome jums išbandyti dviejų minučių elektrošoką, kuri išgyveno jauna pora praėjusi dviejų metų trukmės įvadą. Jie per tą laiką tyrinėjo tėvo Caffarel tekstus. Pasiruošę? Pirmyn!

Komandos gyvenimas: ar džiaugiatės galėdami dalyvauti DMK ? Jūs, ponai, turbūt tikėtės pagaliau išmokti bendrauti su savo vyru. O jūs, pone, patenkintas, nes tai patinka jūsų sutuoktinei.

O tėvas Caffarel jums sako: „Vienintelis Komandų tikslą atitinkantis motyvas, yra pasiryžimas geriau pažinti Dievą, labiau jį mylėti, geriau jam tarnauti. Į Komandas ateiname dėl Dievo, jose pasiliekame dėl Dievo.“

Maldos gyvenimas: kiekvieno pasidalinimo metu jūs lengvai randate priešasčių pasiskūsti, kaip sunku jums, pasauliečiams, rasti laiko reguliariai maldai, vienumoje ar šeimoje.

Tėvas Caffarel jums sako: „Tas, kuris man atšauna: „Kur man rasti laiko maldai?, mane palieka be žado... Arba jis nesuprato maldos esmės tikėjimo gyvenime, arba jis visiškai kliedi... Visa slypi tame, kaip mes suprantame, ar valgyti yra gyvybiškai svarbu, ar melstis yra gyvybiškai svarbu.“

Jeį perskaitę tai jaučiatės patenkinti, nes tėvo Caffarel žodžiai jūsų neliečia, yra ir jums žinutė: „Nelaimė teisiame, griežtam, uoliam, herojiškam žmogui, jeigu jis jaučiasi patenkintas savimi, nepripažįsta savo nuodėmingumo, jei nelaukia, nesišaukia Gelbėtojo.“

Šie tėvo Caffarel žodžiai mūsų komandą sukrėtė. Žmonės gyvai reagavo, kai kurie buvo sukrėsti, prislėgti, maištavo. Šiandieną mes galime paliudyti, kad tie, kurie buvo labiausiai sukrėsti, daugiausiai nuveikė savo kaip krikščionio gyvenime.

Tėvo Caffarel reiklumas šeimoms mus sukrečia, nes jis yra be kompromisų, tvirtas, kaip ir Kristaus reiklumas savo apaštalam.

Tad nedvejokite, leiskitės, kad tėvo Caffarel radikalumas ir meilė jus paliestų.

Hina ir Olivier Lefrancois (DMK Prancūzija)

***Tu, kuris esi namuose mano širdies gelmėje,
Aukojau save Tavo meilei mano širdies gelmėje.***

8. SEPTINTASIS SUSITIKIMAS „KAIP APAŠTALAI - ATVIRI PASAULIO TIKROVEI“

„Atsiraitykite rankoves kartu statome pasaulį, kuriame naujoji karta galės kvėpuoti, neužgožta didžiulėmis problemomis, kylančiomis iš žmogaus vykdomo svaiginančio mokslo ir technikos progreso.“

8.1. Meditacija

„Paulius, Jėzaus Kristaus tarnas, pašauktasis apaštalas, išskirtas [skelbti] gerąją Dievo naujieną, kurią Dievas buvo iš anksto pažadėjęs per savo pranašus šventuosiuose Raštuose. O ji kalba apie jo Sūnų, kūnu kilusį iš Dovydo giminės, šventumo Dvasia per prisikėlimą iš numirusių pristatytą galingu Dievo Sūnumi, – Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. Per jį esame gavę malonę ir apaštalo tarnystę, kad jo garbei skleisime tikėjimo klusnumą visose pagonių tautose. Kartu ir jūs esate Jėzaus Kristaus pašaukti. Visiems Dievo mylimiesiems, esantiems Romoje, pašauktiesiems šventiesiems: tebūna jums malonė bei ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!“ (Rom 1, 1-7)

8.2. Įvadas

Tėvo Caffarel dėmesys jame gyvenančiam Kristui buvo neatsiejamas nuo dėmesio kitiems, jam patikėtiems krikščioniams. Pirmiausia jis troško atsiliesti į jaunų porų poreikius, sukurdamas komandas, paskui rūpinosi įkurti našlėms skirtą bendruomenę (Fraternite Notre Dame de la Resurrection). Jis ruošė komandų narius būti dėmesingus ne tik visų šeimų poreikiams, plečiant komandų skaičių įvairiose šalyse, bet ir darbuotis kitose srityse - pasiruošimo santuokos sakramentui, tėvų, porų ir jaunuomenės palydėjimui seksualinio gyvenimo srityje. Tai liudija daugelis tyrimų, apmąstymų, apklausų tekstų. Tėvas Caffarel tikrai yra misionierius savo aplinkoje ir be perstojo primena šią apaštalinę pareigą kiekvienam. Tai turi būti mūsų rūpestis. Jo patirtis darbe su šeimomis svariai įsiliejo į Vatikano II Susirinkimo darbus. Romoje jis drąsiai dalinasi ką mato, ką jaučia, kas jam rūpi. Matydamas nukrikščionintą pasaulį, prarandantį ryšį su savo Dievu, jis sukūrė maldos mokyklą, Trosiur (Troussure) namus, užtarėjų grupę. Labai anksti supratęs, kokia svarbi pasauliečių vieta Bažnyčioje, jis rūpinosi jų dvasiniu ugdymu bei nuolat ragino neapleisti apaštalavimo.

8.3. Parinkti tekstai

NEKALBĖSIU APIE APAŠTALAVIMO BŪTINUMĄ BENDRAI. Noriu tiesiog jus pakviesti per ateinančius metus viską padaryti, kad santuokinis ir šeimos dvasingumas, kurio semiatės Dievo Motinos komandose, pasiektų jus supančias šeimas, sustiprintų jų nusekusių vienybę, atgaivintų jų meilę, atskleistų santuokos sakramento turtus. Leiskite jiems pamatyti kiek džiaugsmo ir jėgų teikia broliška šeimų draugystė.

Ar trūksta užsidegimo? Tik įsivaizduokite, kaip toji jų aplinka grėsmingai sekina krikščionišką gyvenimą ir vienybę daugelyje porų!

O, tik nesakykite, kad nieko negalite padaryti! Jei tikrai mylite tas šeimas, kuriose stinga malonės ir meilės, kuriose reali grėsmė, jūs rasite būdų ir būsite atkaklūs pastangose. Išradingumas, drąsa – tai misionieriškos savybės...(Kiek misionierių vargsta, pamokslauja, dirba metų metus be rezultato). Būkite misionieriais, dalinkitės santuokiniu dvasingumu, kuri jums teikia gyvenimą.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1950 spalio

KRIKŠČIONIŠKOS ŠEIMOS PATIRIA DAUG SUNKUMŲ LAIKANTIS DIEVO ĮSAKYMO santuokinės moralės srityje. Nieko keisto, kad sunku derinti įsakymo reiklumą ir seksualinio potraukio jėgą. Tačiau nenormalu, kad tiek daug (patys geriausiai) nerimauja dėl to. Apie ką yra tas

nerimas? Jie nori ir gerbti moralinį įsakymą, ir gilinti tarpusavio vienybę. Viena vertus, pažeisti įstatymą, tai išduoti Dievą, kita vertus, susilaikyti nuo santuokinių santykių nepadeda palaikyti ryšio stabilumo ir turtinti tarpusavio meilės. Dievo įsakymas ir santuokinės vienybės gilinimas jų akimis yra neatšaukiamas gėris, todėl ir kyla nerimas, kuomet reikia aukoti vieną kitam. O stinga palaikymo ir šviesos iš kunigų - retas atvejis, kad poros tai patiria. Prieštaraujančios nuomonės tik apsunkina jų sąmyšį.

Neįsivaizduojama, kad Dievo vaikai, pilni geros valios, gyventų nerime. Jei taip yra, reiškia per daug kunigų moralės požiūriu yra pernelyg statiški. Kita vertus, pastebėjome, kuomet apie principus kalbama įsisąmonintos evangelinės moralės požiūriu, ir jeigu šeimoms padedama juos progresyviai ir ištikimai įsisavinti jų krikščioniškame gyvenime, jie atneša daug palaimos, padeda augti meile ir atsidavimu. Žinoma, kartais jaučiama našta, bet gyvenant draugystėje su Dievu, „našta yra lengva“.

LABAI SVVARBU, KAD SUAUGĘ KRIKŠČIONYS BANDYTŲ SUPRASTI JAUNIMĄ. Nereikia priimti visų jiems kylančių idėjų ar viskuo gėrėtis, ką jie daro. Svarbiausia suprasti, iš kokių gelmių kyla jų troškimai, reakcijos, mintys, abejonės... Mūsų elgesys stebėtinai dažnai jiems sukelia maištą. Galite sakyti, kad vėl iš naujo persvarstyti visas paveldėtas iš praeities vertybes, atmesti įsitikinimus nuves į moralinį ir dvasinį seklumą. Kita vertus, atsitinka proto ir širdies atrofija, kuomet atsisakome peržvelgti įprastus mąstymo ir veikimo būdus, kurie yra tik labai abejotinos vertės mūsų civilizacijos ir socialinės aplinkos sukurti šalutiniai produktai.

Tikrai nėra lengva suprasti kitus, būtent naująją kartą. Mes taip bijome, kad jiems susvyruos pagrindas po kojų. Argi tos konstrukcijos tokios trapios? O pagaliau, jeigu jos tokios trapios, argi neakivaizdu, kad tiesiog nėra pagrindo?

Reikia daug meilės, kad suprastume. Mylėti tuos, kuriuos norime suprasti. Bet nemylėsime jų, jeigu patys nebūsime susiję meilės ryšiais su sutuoktine, su geru draugu, su tikra komanda. Kas nėra mylimas, nemyli ir nesupranta. Ypatingai svarbu, žinoti, kad esi Dievo mylimas. Šis tikrumas padeda neprarasti savęs dėl teorijų, skaudžių įvykių, nes mūsų Dievas yra pastovus, ir tas, kuris juo remiasi, toks taip pat yra...

Jūs galite daug prisidėti savo aplinkoje kurdami supratimo dvasią, skirtą augančiai kartai. Priemonių yra. Mokėkite ateiti pas tuos, kurie turi maniją dėl medių. Laiškai labai paveiki priemonė. Rašykite straipsnius jums prieinamuose žurnaluose, organizuokite seminarus....

Atsiraikite rankoves, kartu statydami pasaulį, kuriame naujoji karta galės kvėpuoti, išlaisvinta iš didžiulių problemų, kurias kuria žmogaus vykdomas svaiginantis mokslo ir technikos progresas.

Suaugę žmonės vertinami pagal tai, kiek jie įdeda į augančią kartą, o ne kiek stiprina savo kartos komfortą. Šį įstatymą sistemingai užmiršta politikai, ekonomistai, sąjungos... Tai tikras skandalas, nes tai suaugusiųjų meilės vaikams nusižengimas. Neturintis tėvystės ar motinystės mąstymo nėra suaugęs žmogus. Neišvengiama alternatyva: arba vaikai paaukojami arba suaugę žmonės aukojasi dėl vaikų...

Nebėkite nuo atsakomybės, bet ir neleiskite jai jūsų prislėgti. Prisiimkite ją su pasitikėjimu. Jums duota „jėga iš aukštybių“, kurią Kristus, palikdamas mokinius pažadėjo. O jei bus pasaulyje tikrai mylinčių, tikrai laimingų, tikrai krikščioniškų šeimų, pasaulio veidas visiškai pasikeis.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1971 gegužė-birželis

8.4. Liudijimas

Prancūzijoje kas ketvirtuose namuose gyvena našlė. Dar blogiau nepasiturinčiose šalyse. Buvau tikrai lepinama jauna moteris, bet mano sutuoktinis mirė, kai man buvo 35 metai. Liūdesyje supratau egzistencinę tiesą – viena negaliu pasiekti sėkmės gyvenime. Bet Dievui viskas įmanoma. Vos tik tapusi našle gavau malonę sutikti Prisikėlimo Dievo Motinos bendruomenę. Ją 1943 metais Prancūzijoje, įkvėptos tėvo Caffarel, įkūrė grupelė jaunų našlių.

Marie-France de Bouchemain ir dar šešios jaunos našlės išgirdo Dievo kvietimą ir kiekviena atskirai būdama išreiškė troškimą pasišvęsti Kristui. Tuomet nuvykusios į grotą jos pavedė šį troškimą Dievo Motinai.

Tėvas Caffarel įžvelgė šiuose įvykiuose Šventosios Dvasios kvietimą. Jis padaršino moteris apsvarstyti šį troškimą, ir ilgus metus vedė jas ieškant pašaukimo charizmos. Jų intuicija buvo pranašiška, nes 50 metų iki didžiosios šeimų krizės, jos norėjo aukoti žmogiškos meilės bei motinystės auką Dievui už šeimas, kad jos autentiškai išgyventų santuokinę meilę ir būtų atviros gyvybei. 1948 metais kardinolas Suhard patvirtino jų pašaukimą, „santuokinės krypties pašaukimą, - sakė jis, „našlystės paslaptį“, kurią jūs norite išgyventi. Jus veda meilė, stipresnė už mirtį, tai jūsų gyvenimo auka už kitas šeimas.“ Stebinanti jaunų našlių misija: melstis ir aukoti gyvenimą Dievui, kad Jo Karalystė augtų porose ir šeimose. Naujas slaptingas vaisingumas, teikiamas byrančioms šeimoms. Tėvas Caffarel lydėjo bendruomenę 35 metus.
O Macchi (Prisikėlimo Dievo Motinos bendruomenė)

***Tu, kuris esi namuose mano širdies gelmėje,
suvienyk pasaulį mano širdies gelmėje.***

9. AŠTUNTASIS SUSITIKIMAS „MERGELĖS MARIJOS GLOBOJAMI“

„Parsivesk į namus Mariją, savo žmoną.“

9.1. Meditacija

„Jėzaus Kristaus gimimas buvo toksai. Jo motina Marija buvo susižadėjusi su Juozapu; dar nepradėjus jiems kartu gyventi, Šventosios Dvasios veikimu ji tapo nėščia. Jos vyras Juozapas, būdamas teišus ir nenorėdamas daryti jai nešlovės, sumanė tylomis ją atleisti. Kai jis nusprendė taip padaryti, per sapną pasirodė jam Viešpaties angelas ir tarė: „Juozapai, Dovydo sūnau, nebijok parsivesti į namus savo žmonos Marijos, nes jos vaisius yra iš Šventosios Dvasios. Ji pagimdys sūnų, kuriam tu duosi Jėzaus vardą, nes jis išgelbės savo tautą iš nuodėmių“. Visa tai įvyko, kad išsipildytų Viešpaties žodžiai, pasakyti per pranašą: Štai mergelė nešios iščiose ir pagimdys sūnų, ir jis vadinsis Emanuelis, o tai reiškia: „Dievas su mumis“. Atsikėlęs Juozapas padarė taip, kaip Viešpaties angelo buvo įsakyta, ir parsivedė žmoną pas save. Jam negyvenus su ja kaip vyrui, ji pagimdė Sūnų, kurį jis pavadino Jėzumi.“ (Mt 1, 18-25)

9.2. Įvadas

Tėvas Caffarel matė Mariją kaip susitikimo su Kristumi pavyzdį, kaip tobulo šventumo pavyzdį. Jis buvo ypatingai atsidavęs Mergelei, ne jausmais, bet sakydamas Dievui „taip“, laisvą ir galutinį „taip“, kaip bendrą vardiklį savo gyvenimui. Jis garbino Mariją taip pat dėl to, kad ji buvo Juozapo sutuoktinė. Jie abu buvo tobulas santuokinio „taip“ pavyzdys, kasdieniniame gyvenime, per ištikimybę kiekvieną akimirką. Juozapo ir Marijos santuoką jis savo raštuose pateikia kaip šventumo pavyzdį. Tėvas Caffarel per šią vienatinę santuoką atnaujina Bažnyčios mintį. Tyrinėjant jam gimsta nauja intuicija, kad santuoka yra šventumo kelias per sakramento malonę.

Komandų bei kitų judėjimų, kuriuos lydėjo, pašventimas Dievo Motinai, parodo, kokią svarbą Mergelei jis teikė savo dvasiniame gyvenime. Marija jam yra motina, tobulas švelnumas, tobulas „taip“, šventas ir tobulas santykis su Kristumi.

9.3. Parinkti tekstai

MŪSŲ KOMANDOS VADINASI DIEVO MOTINOS VARDU. Būtų gaila, jeigu neatkreiptumėte dėmesio į šį vardą, kaip ir į mistinius ženklus, kurių pilna mūsų Prancūzijos miestuose: „Dievo Motinos biblioteka“, „Dievo Motinos viešbutis“, „Dievo Motinos autoservisas“...

Jūs susiburiate į komandas, kad ieškotumėte Kristaus, Jį sektumėte ir Jam tarnautumėte. Be vadovo Jo nepasieksite. O geresnio vadovo už Mergele nėra. Norėčiau, kad komandose naudotume Mergelės visagalį švelnumą, kad kiekvieni namai patirtų pasitikėjimą ir saugumą, kurį jaučia vaikai, kuomet jų tarpe yra mama. Norėčiau, kad tai būtų mūsų komandų bruožas. Tada būsiu ramus dėl ateities.

„Ji priėmė juos į savo atsakomybę ir globą. Ir ji vadovauja visą amžinybę.“ (Peguy)

Komandos bus apsaugotos nuo intelektualizmo ir kritikos dvasios – tai vieni pirmųjų krikščionio artumo su Mergele privalumų. Širdys bus apsiaustos nuolankumu: kas galėtų daryti blogį Dievo Motinai?

Karaliaus broliška meilė: taip yra visuomet, kai vaikų tarpe yra motina. Trykš džiaugsmo šaltinis, nes „mūsų džiaugsmo priežastis“ bus su mumis!

Yra žmonių, kuriems sunku klausytis tokių žodžių, sunku suprasti, kuriuos trikdo tokia išskirtinė mergelės vieta katalikų tikėjime (juk prieš tardami visagaliam Dievui Pater Noster, spontaniškai

kreipiamės į mergelę, tardami Ave Maria). Jie svarsto, ar toks atsidavimas yra labiau sentimentai, ar apsisprendimas? Betgi neturiu užmojo juos įtikinti! Vis dėlto tegul jie kantriai išklauso geriausią mano girdėtą pamokslą apie Mergelę.

Susipažinau su verslininku, kuris dirbo naftos versle Maroke, Arabijoje ir kitose šalyse. Turėjo savo gamyklų įvairiose vietose. Būdamas gilus krikščionis, pasidalino, kokią svarbią vietą Mergelė užima jo gyvenime. Norėdamas geriau suprasti, paklausiau: „Kas jums yra Mergelė?“ Kaip nustebau (ir sutrikau) kuomet šis tvirtas vyras suvirpėjo, jo akys prisipildė ašarų ir tyliai ištarė: „Motina!“ Tuoju nukreipiau pokalbį, susigėdęs, kaip tas, kuris užtinka meilės paslaptį, laimingas, kaip tas, kuris suprato, kodėl mūsų augaloti protėviai Viduramžiais taip garbino Mariją.

Tegul visos mūsų komandos būna šlovingoji katedra mūsų Dievo Motinai. Kad nepritrūktume Viduramžių statytojų entuziazmo.

Dievo Motinos komandų mėnraštis, 1949 gegužė

VISAS MERGELĖS – MOTINOS GYVENIMAS, PAŽYMĖTAS APREIŠKIMO „TAIP“, buvo nuolatinis augimas meile. Kartu su ja krikščioniškos poros išmoks tarti „taip“ pirmą kartą, paskui visą gyvenimą tars šį didžios meilės žodį. Marija, nuolanki sutikimo tarnaitė, išmoks jų sielas, kaip kasdien išgyventi ir vis iš naujo tarti pirmosios dienos „taip“. Leis patirti, kaip meilės tyloje – juk Marija „saugojo visus įvykius savo širdyje“ toji pirmojo „taip“ liepsna gyvena širdyje. Reikli liepsna, nepriimanti pelenų arba greičiau juos suryjanti, kad dar geriau ir aukščiau iškeltų liepsnas. Meilė tikra, kuomet ji atkakli. Dar daugiau – kai auga, kai darosi vis tyresnė ir tobulesnė. Jos tobulumas ne pavasariškame džiugesyje, kuomet lūpos tarė „taip“ pirmą kartą. Ji pilnatviška, kuomet apsunkusi nuo vaisių, vėlyvą rudenį po daugybės darbų, vargų, nuovargio. Tai senatvėje, ištikimybėje paženklinto gyvenimo saulėlydyje tariami „taip“, išreiškiantys tobulą sutikimą vienas kitam, atbaigiantys vienybę – sukurtą ir duodamą kaip atlygis...

Mergelė ne tik išmoks sutuoktinius vis labiau gyventi išartu „taip“, bet ir jiems atskleis, kad niekas negali iš tikrųjų sakyti „taip“ kitam, jei prieš tai nepasakė „taip“ Dievui. Tas, kuris sutinka su Dievu, gauna dieviškos meilės jėgą ir nuoširdžiai gali tarti: „Meilės jėga, kuria tave myliu, yra ta pati, per kurią tu egzistuoji“ (Claudel). Tai paties Dievo meilė, tekanti per vieno žmogaus širdį, kad pasiektų kitą širdį. Tesutinka jis iki galo, teatsiveria dar labiau ir dieviškoji, neužgesinama meilė trykš jame...

Sutuoktiniai, kiekvienas iš jų, turi išstarti Dievui „taip“... Mergelė pagimdė Vadovą, sutuoktiniai gimdo narius. Šeima patirs, kaip susijungdama su Marijos „taip“, ji bus pajėgi su ja bendradarbiauti nešant Kristų Tėvui ir žmonėms...

Siūlau šeimoms šauktis Dievo Motinos, ištarusios „taip“, kad tobulą sutikimą duodanti motina gyventų jų namuose, mokytų juos sutikti, priimti ir budėtų prie jų tarpusavio meilės.

L'Anneau d'or, 1956 gegužė

NAZARETO ŠEIMA YRA PAVYZDYS VISOMS ŠEIMOMS, pastatytoms ant Kristaus pamato. Šis pavyzdys pilnas vilties. Jei krikščionys sutuoktiniai nesislėps nuo dieviškojo ugdymo savo bendrame gyvenime, kaip Marijos ir Juozapo namuose, Dievas juos ves „tvirta ranka“ iki pažadėtiosios žemės, kur Jis jų laukia. Santuoka bus jiems šventumo kelias.

Rašant šias eilutes prisimenu tas šeimas, kurių meilė serga, vienybė suirusi, širdys kenčia. Jos įsivaizduoja esančios labai toli nuo Nazareto sutuoktinių... Betgi ne, kaip tik jos yra vargšai sužeisti vaikai. Tegul nebijo, jie nėra mažiau mylimi, nes mažiau sėkmingi, nes greičiausiai labiau nusidėję. Tegul nuolankiai pripažįsta savo varganumą: juk Marija - arba Juozapas – atsigrėžusi į savo sūnų Jam primins kaip Kanoje: „Jie nebeturi vyno, jie išėikvojo savo meilės atsargas“.

Teologai vis sugrįždami prie Juozapo ir Marijos santuokos dešimt amžių ieškojo ir galiausiai rado krikščioniškosios santuokos doktrinos pamatus. Jie kitokie, nei įvairios teorijos apie santuoką. Gal šiandieną juose galėtume išvelgti naujos šviesos naujai iškilusioms problemoms spręsti?

Kaip atsitiko, kad šeimos ir santuokinio dvasingumo (jį suprantame kaip meną gyventi krikščioniškai ir pašventinimą per santuoką) kūrėjai mažai klausė Nazareto sutuoktinių, kokios svarbiausios jų gyvenimo kryptys?

Tegul krikščionys sutuoktiniai nemėgdžioja - tik apmąstydami tikėjimo šviesoje jie atpažins teisingą elgesį ir tinkamus veiksmus.

Laimingos šeimos, nestokojančios nuolankumo, apsisprendę niekuomet nepaleisti iš akių tų namų, kuriuose augo Kristus!

Parsivesk į namus Mariją, savo žmoną (176-177p.)

9.4. Liudijimas

Šventoji Marija, Dievo Motina, atvykome čia į Lurdą, kad drauge su visais broliais krikščioniais tau pasakytume mūsų džiaugsmą ir pasididžiavimą dėl nuostabios privilegijos, paskelbtos prieš šimtą metų – nekaltojo prasidėjimo.

Norime atnešti tau mūsų kartos dėkingumą, nes jai buvo suteikta didi malonė suvokti krikščioniškosios santuokos didybę. Mes žinome, kad visos malonės ateina iš Kristaus, mirusio ir prisikėlusio už mus. Taip pat pirmiausia Jam reiškiamo mūsų begalinį dėkingumą. Bet taip pat žinome, kad Tu buvai po Kryžiumi, susivienijusi su Jo kančia, aukojanti savo Sūnų už mus ir mūsų vaikus. Todėl dėkodami, norime niekuomet neatsiskirti nuo to, nuo kurio Tu niekada neatsiskyrei.

Mūsų kelionė turi dar vieną mums labai svarbų tikslą. Prieš septynerius metus tėvas Caffarel mus atidavė Tavo globai, taip, kaip tėvai atiduoda savo tik ką pakrikštytą kūdikį, padėdami ant Tavo altoriaus. Užtruko, kol šis pasišventimas buvo patvirtintas. Atėjo laikas. Mes visi čia susirinkusieji, savo ir visų, negalėjusių atvykti Dievo Motinos komandų narių vardu, su meile ir pasitikėjimu atiduodame Tau be jokių išlygų nei sąlygų šį Judėjimą ir visas šeimas, kurios jame dalyvauja. Jis priklauso Tau. Naudokis juo savo Sūnaus garbei. Mes sutinkame su viskuo, ko Tu paprašysi ar ką darysi.

Šventasis Jonas, išgirdęs Jėzaus žodžius: „Štai tavo motina“, pasiėmė Tave pas save. Visi mūsų komandų namai atsiveria Tau, Marija: gyvenk mūsų tarpe. Mokyk mus apie Sūnų. Išmokyk Jį mylėti ir Juo sekti. Budėk prie mūsų vaikų, padaryk, kad gimtų pašaukimai kunigystei ir vienuoliniam gyvenimui. Tegul Tavo malda suteikia mūsų šeimoms, kaip ir apaštalams aukštutiniame kambaryje, Šventosios Dvasios dovanų pilnatvę.

Ir nuo šiol mes negalėsime neskelbti, kokius nuostabius dalykus daro Dievas. Ypatingai skelbsime santuokos sakramento stebuklus tiems, kurie jų nežino.

Komandų pasišventimo tekstas, Lurdas, 1954 Sekminės (perskaitytas Constantin Sipsom)

***Tu, kuris esi namuose mano širdies gelmėje,
Būk pagarbintas, Viešpatie, mano širdies gelmėje.***

10. PABAIGA
„TĒVAS CAFFAREL – MŪSŪ LAIKŪ PRANAŠAS“
(Tēvas Paul – Dominique Marcovits, o.p postulatorius)

Jēzus tarē: „Mano maistas – vykdyti valią to, kuris mane siuntė, ir baigti jo darbą. Argi jūs nesakote: 'Dar keturi mėnesiai, ir ateis pjūtis'? Štai sakau jums: pakelkite akis ir pažiūrėkite į laukus – jie jau boluoja ir prinokę pjūčiai“ (Jn 4, 34-35).

Jėzaus jėga ir ramybė. Jis atėjo vykdyti Tėvo valios. Visas Jo gyvenimas ir kvėpavimas skirtas įgyvendinti Tėvo darbus. Jie greitai bus atlikti. Samariečiai, pagonių tautų pirmiena, patikės Juo ir išpažins: „Jis tikrai pasaulio gelbėtojas“.

Tėvo Caffarel užsidegimas ir tvirtumas. Jo švytėjimas – jis mažas, trapus. Jo maistas yra vykdyti Dievo valią. Jos jis išalkęs. Kai kardinolas Lustiger jį pavadino „mūsų laikų pranašu“, nesakė, kad tėvas Caffarel gali nuspėti ateitį. Ne. Pranašas yra tas, kuris ieško Dievo valios, kuris dega troškimu pamatyti, kaip Dievo darbas vyksta širdyse ir įvykiuose. Pranašas taip pat yra tas, kuris daro viską, kad Dievo užmojis įvyktų pasaulyje. Toks iš esmės ir yra tėvas Caffarel.

Visi, kurie jį pažinojo, kuriuos jis lydėjo dvasiniame kelyje, sako, koks skvarbus buvo jo žvilgsnis, ne smalsumo, o gilaus ir pagarbaus dėmesio žvilgsnis: jis ieškojo Dievo kiekviename žmoguje.

Tai buvo jo džiaugsmas dėl kiekvieno, atradusio ramybę. Tėvas Caffarel padėjo žmonėms būti Dievo akivaizdoje ir priimti jo valią. Jis gerbė laisvę. Norėjo kiekvienam duoti neišsenkančio maisto. Žmogui, kurio gyvenimą sukretė didelis išbandymas, jis paprastai pataria: „Eik į Mišias kas rytą.“ Žmogus laikėsi patarimo ir perėjo visas savo gyvenimo audras: tėvas Caffarel jį gražino prie Dievo. Kitam jisai duoda patarimą melstis vidine malda: jau trisdešimt metų tas asmuo yra ištikimas vidinei maldai, nežiūrint išbandymų, išlaikęs vidinę ramybę per visą gyvenimą. Tėvas Caffarel kaip pranašas parodo kiekvienam, ko Dievas laukia. 1939 metai. Kelios poros susitinka su tėvu Caffarel, kad jis padėtų jiems rasti šventumo santuokoje kelią. Jis sako: „Ieškokime kartu“. Pranašui būdingas praktiškumas – įvykiai jį pamoko. Pamatęs, kad Dievo malonė ieško kelio, viską padarys, kad palengvintų jos darbą. Tėvas Caffarel yra praktiškas – jis galvoja, apmąsto ir reaguoja į įvyki, konkretų prašymą. Pastebi duotąją malonę – taip gimė Dievo Motinos komandos, Našlių Judėjimas, Prisikėlimo Dievo Motinos bendruomenė. Jo maistas vykdyti valią to, kuris jį siuntė. Tėvas Caffarel yra reiklus iki smulkmenų dėka gebėjimo ištirti tikėjimą – jis mato, ko Dievas nori ir reikia tiesiog tam paklusti. Pranašas visuomet trikdo tuos, kurie lengviau prisitaiko prie „maždaug bus gerai“, o jis gražina prie esmės, be kompromisų. Tuo pačiu tėvas Caffarel yra nuolankus dėl savo veiksmų, nes viskas ateina iš Dievo. Tik 1987 metais, praėjus 40 metų nuo Dievo Motinos Komandų įkūrimo, jis drįsta kalbėti apie „steigiamąją charizmą“. „Steigiamoji charizma? Tai ne tas pats kaip gera idėja, ugdanti idėja, tai Šventosios Dvasios įkvėpimas. Jis bus varomoji jėga, kuris ves sambūrį per visą jo vystymosi laikotarpį ir padės įgyvendinti misiją“ (Konferencija Chantilly, 1987 gegužės 3d.). Tėvas Caffarel žavisi matydamas, kaip vyksta Dievo darbas pasaulyje.

Pranašai nepraeina. Jie nepranašauja ateities, bet yra atsiųsti kaip tarnai, einantys priekyje ir ruošiantys Viešpačiui takus. Jų žodis visuomet aktualus.

Tėvas Caffarel nuveikė daug nuostabių darbų Bažnyčioje. Tačiau jo laukia „nauja karjera“. Jis vis labiau gyvena tarpe žmonių, norinčių melstis ir mylėti. Jo raštai gyvi. Jo konferencijų ar radijo pokalbių įrašai pagauna – Dievo artumą galima vos ne paliesti. Žodžio magija ar sėkmingos formuluotės? Nieko panašaus. Jo žodžiai labai atitinka mūsų ieškojimus, abejones, viltis. Dievo

malonės per savo tarną mus giliai paliečia. Pabandykite garsiai perskaityti tėvo Caffarel tekstą – jis yra čia ir kalba mums. Jo nepažinoję užsidega jo paklause. Žodis yra tikslus, be nereikalingų būdvardžių. Pasakyta esmė. Ir viskas. Tėvas Caffarel yra gyvasis.

Žmogaus slėpinys yra Dievo paslaptis. Tėvas Caffarel dažnai kartojo, kad viskas prasidėjo 1923 metų kovo mėnesį, kai jam buvo dvidešimt. Jis pasakoja apie savo „Pranašišką pašaukimą“: „Jėzus Kristus akimirksniu tapo man Asmuo. Ir jokio įspūdingo reginio! Tą eilinę kovo mėnesio dieną supratau, kad esu mylimas ir kad galiu mylėti, ir kad tarp mūsų yra ryšys visam gyvenimui. Visa jau buvo atlikta.“ Taigi jis turėjo meilės patirtį. Per jo tarnystę tryško dvi srovės: Dievo meilė dėl paties Dievo per maldas ir vidinę maldą bei Dievo meilė dėl paties Dievo santuokoje, našlystėje ir kunigiškame pašaukime. Dievas labai anksti jį paruošė mokyti kitus meilės kelio. Tuo tarpu pats tėvas Caffarel buvo vidinis, kuklus, labiau vienumos žmogus... Normalu: Dievas visuomet veikia per mūsų silpnybes ir ribotumą.

Tegul tėvas Caffarel ir šiandien mus veda į Dievo valios pažinimą. Dievas nori, kad visuomet gyventume Jo artume, sekdami Kristumi Šventosios Dvasios bendrystėje. Būkime pripildyti vilties. Pažvelkime į boluojančius pjūčiai laukus.

MALDA „O, ESANTYSIS“

*Tu, kuris esi pas save mano širdies gelmėje,
leisk man prisijungti prie Tavęs savo širdies gelmėje.*

*Tu, kuris esi pas save mano širdies gelmėje,
Garbinu Tave, Dieve, savo širdies gelmėje.*

*Tu, kuris esi pas save mano širdies gelmėje,
Būk pašlovintas, Viešpatie, mano širdies gelmėje.*

*Tu, kuris esi pas save mano širdies gelmėje,
aukoju save Tavo meilei mano širdies gelmėje.*

*Tu, kuris esi namuose mano širdies gelmėje,
Teištrykšta Tavo džiaugsmas mano širdies gelmėje.*

*Tu, kuris esi pas save mano širdies gelmėje,
Saugok mane nuo visokio blogio mano širdies gelmėje.*

*Tu, kuris esi pas save mano širdies gelmėje,
leisk man gyventi Tavimi mano širdies gelmėje.*

*Tu, kuris esi pas save mano širdies gelmėje,
Noriu to, ko nori Tu mano širdies gelmėje.
Tu, kuris esi pas save mano širdies gelmėje,
atverk mane pasauliui mano širdies gelmėje.*

*Tu, kuris esi pas save mano širdies gelmėje,
pašlovink savo šventą Vardą mano širdies gelmėje.*

*Tu, kuris esi pas save mano širdies gelmėje,
o, šviesos karalyste, mano širdies gelmėje.*

